

КБ ТИМОЧАНИН

Лист за народне потребе

®

ЗАЈЕЧАР ♦ 15. НОВЕМБАР 2007. ♦ БРОЈ 12 ♦ ГОДИНА I
Србија 48 ДИН, Европска Унија 3€, САД 5\$, Канада 4,5 CAD, Аустралија 6 AUD

ELECTRON
SERVICE
019/ 424 946

ЛИДЕРИ
ВЛАШКИХ
СТРАНАКА
СВЕ ГЛАСНИЈИ

ТРГОВЦИ
БЕЛИМ РОБЉЕМ
СТИГЛИ ДО
ЗАЈЕЧАРА

ЗАБОРАВЉЕНИ
СРПСКИ
ГРОБОВИ
У ТУЋИНИ

5.11 TACTICAL SERIES®

БЕСПЛАТНИ МАЛИ ОГЛАСИ

телефоном, факсом, СМС-ом, е-маилом, поштом или лично

КБ Огласи

Тржно пословни центар Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар

kboglasi@kbgrupa.com

Тел: 019/ 432 561; 064/ 5 111 755; Факс: 019/ 433 644

Претплатите се на

За вас

0 динара данас

За
10
плаћених бројева
добијете
12

Ваше 4 предности:

- Два бесплатна броја
- Испорука листа на жељену адресу
- Гарантоване цене целе године
- Коришћење ексклузивне понуде за претплатнике

ПОНУДА ЧИТАОЦИМА КБ ТИМОЧАНИНА ВАН ГРАНИЦЕ СРБИЈЕ

Вратити у затвореној коверти са маркицом и назнаком "за претплату" на: КБ Тимочанин, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар, Србија

Подаци о претплатнику:

Име: .....
Презиме: .....
Адреса: .....
.....
Место: .....
Држава: .....
Телефон: .....
e-mail: .....

ДА, претплаћујем се на лист "КБ Тимочанин" за 0 €, \$, AUD данас.
Уплатићу износ од 30€ уместо 36€, 50\$ уместо 60\$, 60AUD уместо 72AUD,
за претплату на 12 месеци. Мој први број ћу
добити 15. ____ - 20 ____ године

**УПЛАТА ПО
ПРИЈЕМУ
ПРЕДРАЧУНА**

ПОТПИС

ПОНУДА РЕЗЕРВИСАНА ИСКЉУЧИВО ЧИТАОЦИМА КБ ТИМОЧАНИНА

Вратити у затвореној коверти са маркицом и назнаком "за претплату" на: КБ Тимочанин, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар

ДА, претплаћујем се на лист "КБ Тимочанин" за 0 динара данас.
Уплатићу износ од 480 динара уместо 576 динара, за претплату на 12 месеци
и добићу мој први број 15. ____ - 20 ____ године.

Подаци о претплатнику:

Име: _____
Презиме: _____
Адреса: _____
_____
Телефон: _____
e-mail: _____

ПОТПИС

**УПЛАТА ПО
ПРИЈЕМУ
ПРЕДРАЧУНА**

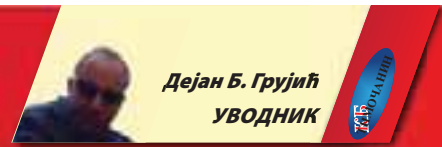

САГРАДИМО ХРАМ

**ВІЗНЕСЕՆՅԱ ԴՈՍՊՈԼՆԵՂԻ
Մ ՅԱՅԵՇԱՐՄ**

ТЕКУՄԻ ԲԱՆԿ 160-131997-37 ԲԱՆԿԱ INTESA

Дејан Б. Грујић
УВОДНИК

ТИМОЧАНИН

6 стр. Политичари заћутали, лидери влашких странака још гласнији

8 стр. Треба ли следити западну демократију

11 стр. Заборављени православни гробови у туђини

15 стр. Карта за Дубаи у једном правцу

18 стр. Крст и икона на поклон манастиру Суводол

22 стр. Нисам ја Менгеле који хоће да сатре Зајечарце

24. стр. Српска тумарања по Колумбовом континенту

28 стр. Соколари и јастребари у 15. веку

38 стр. Карикатура мора да засмеје

Уводна реч директора листа „Тимочанин“

СВЕТО КОСОВО ЈЕ ВЕЧНО СРПСКО СУДИЛИШТЕ

У дневној штампи ових дана много се разглаба шта би све могло да се догоди 10. децембра - да ли ће се деца бивших српских комуниста, обучена у одору данашњих демократа, понашати као Вук Бранковић и трампити Косово за европске интеграције или ће кнез Лазар проговорити кроз неког правога Србина? Било како било, 10. децембар је дан када се неће одлучивати само о судбини Косова већ и читаве Србије. Политичари су током протеклих 15 година успели да у народу изазову потпуну радушност у смислу: нека се већ једном та прича са Косовом заврши - ионако је давно продато! Управо та малодушност може Србе јако много да кошта. На жалост, многи Срби никада нису крочили у Грачаницу, Дечане и на Газиместан, јер им је пола века безбожја из свести потпуно избрисало традицију, веру, национални понос и националну свесност. Синови бивших комуниста - данас на власти - обећавају Србима улазак у Европу као лек за све.

Седатив који добију од Европе помоћи ће им да забораве и оно мало српског што је остало. Сада је, тврде, Србима много тешко, али, кад стигну у Европу, има камен да им падне с леђа. Срби треба да се стрпе док не постану дистрикт Београд.

Кажу да ће Србима тада бити много лакше, јер ће о свим њиховим потребама здушно бринути невладине организације. Православну цркву ће признати онда када буду расписани слободни избори за патријарха, које ће надгледати ЦЕСИД. Тако ће обезбедити мирну владавину у наредних 50 година.

Оснивач и издавач "KEPI BLANC Group" d.o.o.

Тржно пословни центар Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар,
E-mail: kbtimocanin@kbgrupa.com,

Телефон: 019/ 432 561, факс: 019/ 443 644

Директор публикације: **Дејан Б. Грујић**

Лист уређује уреднички колегијум:

Технички уредници: **Марко Дробњаковић и Младен Николић**

Лектор: **др Љубиша Рајковић**

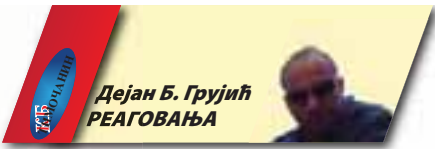
Маркетинг: **Драган Рајковић**

Консултант дистрибуције: **Саша Фишић**

Број жиро рачуна: 205 - 112668 - 32 Комерцијална банка АД Београд

Штампа: "КРАМЕР ПРИНТ", Београд.

Реакције на текст под називом „Вапај угњетаваних или влашки екстремизам“ објављен у претпрошлом броју нашег листа **ПОЛИТИЧАРИ ЗАЋУТАЛИ, ЛИДЕРИ ВЛАШКИХ СТРАНАКА ЈОШ ГЛАСНИЈИ**

Након што је у нашем листу у претпрошлом броју објављен текст под називом „Вапај угњетаваних или влашки екстремизам“, за ову тему су се заинтересовали и посланици Народне скупштине Србије. Наиме, посланици су унели „Тимочанин“ у Народну скупштину и њих десетак је сматрало да треба јавно проговорити о проблему буђења влашког екстремизма, који потенцирају појединци из усколичних интереса.

То је био повод да се лидерима водећих парламентарних странака обратимо отвореним писмом, тражећи да нам у вези са овим проблемом, који очито тиња у Тимочној крајини и Србији, изнесу своје ставове и мишљења. Међутим, до закључења овог броја нашој редакцији се није јавио ни један од њих, иако смо им се више пута обраћали за то. Да ли је у питању преузетост лидера ових странака или се, као и много пута раније у оваквим ситуацијама на балканским просторима, изненада заћутало, вероватно ћемо сазнати у предстојећем периоду. Нама остаје да се надамо да међу српским политичарима данас има оних који су у стању да проблем препознају на време и спрече могућа жаришта беспотребних сукоба.

Насупрот лидерима водећих парламентарних странака, који су се у овом моменту одлучили на ћутање, лидери влашких странака су у међувремену кренули другим правцем. Они су одабрали јавни наступ и у емисијама на локалним телевизијским станицама су још гласније изнели становиште да су Власи у Тимочној крајини вишеукупно дискриминисани. По њима, држава је крива што Власи немају наставу на матерњем

језику, радијске и телевизијске емисије, као и новине и другу литературу, а ни богослужења. Дискриминација, како тврде, постоји и у области запошљавања. Међу влашким лидерима било је и оних који сматрају да је све ово пренаглашено и да никада на овим просторима није било никакве дискриминације Влаха од стране Срба, па и то да Власи немају своје писмо и да је зато бесмислено у том смислу говорити о некаквој дискриминацији. Оваква подељеност међу лидерима влашких странака очито указује да се интерес Влаха, као посебног ентитета, знатно разликује од усколичних интереса појединих влашких лидера, јер, да је то истина, већина би стала уз „браниоце угњетаваних“. Дèjà ви (већ виђено), што би рекли Французи.

У међувремену, у Зајечару је полуилегално отворен Централни биро за источну Србију заједнице Румуна Србије. Кажемо, полуилегално, јер на тај догађај, којем је присуствовао аташе за културу амбасаде Румуније Јон Габријел Андреј, као и народни посланици Јон Магда и Властимир Бађевић, и председник Заједнице Румуна Србије Јон Чизмаш, осим новинара локалне телевизије није позван ни један дописник београдских листова. Тако нешто је недопустиво када се ради о посетама представника амбасада.

Овом приликом догодило се и инцидент на нивоу двеју сестринских цркава,

и то СПЦ и Руминске православне цркве, али о томе нико није нашао за сходно да проговори. Канцеларију новоотвореног бироа овештао је Бојан Александровић, који је представљен као свештеник Румунске православне цркве, а кога је својевремено рашчинила Српска православна црква. Овим је нарушено канонско правило СПЦ,

јер на територији било које епархије не може чинодејствовати ни један свештеник друге епархије или цркве без дозволе надлежног епископа. Ово се тумачи као упад у туђу епархију.

Како је речено на отварању канцеларије Централног бироа за источну Србију заједнице Румуна Србије у Зајечару, овим се жели да држава Србија Румунима врати право на национални идентитет и његово очување у границама који дозвољава закон.

У ранијим разговорима са новинарима је наглашено да је циљ Заједнице заштита и остваривање националних права Румуна у области културе, уметности, образовања, информисања, вероисповести, физичке културе и спорта.

Како овај биро у Тимочној крајини за сада има само 20 чланова (званична информација) и да се на последњем попису већина изјаснила као

Власи а не као Румуни, остаје нејасно за кога то ова заједница треба да се залаже и бори. Да ли су могућа представници ове заједнице да лековиди, па рачунају на већи број Румуна у будућности?!

№ 116 / Август 2007. године
Зајечар, 24. октобар 2007. године

KER BLANC Group d.o.o.
рекламни
«КБ Тимочанин»

Дејан Б. Грујић, директор привредног субјекта
«KER BLANC Group d.o.o.»

Господин председницима парламентарних политичких странака
Президент: «**Влаши угњетавани или влашки екстремизам**» - тема објављена у
нашем листу «КБ Тимочанин» која је послата премапутом дирекцији од
стране амбасадских народних посланика на последњем заседању
Скупштине Србије.

Поштовани господино,

Упућујући Вам се овим путем, у име «КБ Тимочанин» а и у своје лично
именовање, износим Вам своје ставове и мишљења на основу којих држим да је право да упућујем да је
на последњем заседању Народне скупштине Србије издати закључак о томе како да се
који смо објавили текст 15. септембра 2007. године у броју 10 нашег регионалног
листа «КБ Тимочанин». Теме имају за циљ да се истражи да ли је потребно и у
којим областима, како су тиша и слична питања од националне значајности и
нега зауставити.

Само неколико месеци након изласка нашег листа из штампе, више парламентарних
посланика износило је ставове да се овоме питању не треба давати право да упућујем да је
наши народ српски и једини држављанин. Државне институције, као и то што је
државне службе у Зајечару отворен Централни биро за источну Србију заједнице
Румуна Србије, са седиштем у Вршцу, и тим путем који је извршено упућују
међународној и парламентарној агенцији Јан Магда - Офанзиве Прогнозе, објавио је
Габријел Андреј и народни посланици Јан Магда - Офанзиве Прогнозе, објавио је
Бојан Александровић, представљајући да је румунски биро српске Цркве православно
која немају никакву информацију да је румунски биро српске Цркве православно
Црква. Чији основни објект је без одобрења Надлежног Просвештеног Епископа
националних телевизија Јустина, чиме је нарушено канонско правило Српске
Православне Цркве.

«КБ Тимочанин» је проговором у Народној скупштини у име нашег Тимочанин и тако
посредно прати парламентарне представнике, што је много више од оних ентитета. Немају
то у виду, државно себи за право да упућујем да, пошто је исти, пошто је исти
За све додатне информације ступите Вам на располагање.

С поштовањем,
Дејан Б. ГРУЈИЋ

Примљено:

- ☐ Господин председницима Радикалне странке Србије
- ☐ Господин председницима Демократске странке Србије
- ☐ Господин председницима Либералне странке Србије
- ☐ Господин председницима Савезничке странке Србије
- ☐ Господин председницима Народне странке Србије
- ☐ Архиепископ Српске Православне Цркве

Копије:

- ☐ Његово Светиштво, Патријарх српски патријарх Павле
- ☐ Његово Просвештено Епископ тимочки Павле

KER BLANC Group d.o.o.
Телефон: (018) 94 49 44 / Факс: (018) 94 49 44
Мобилни: (099) 44 49 44 / Е-пошта: ker@kerblanc.com
Адреса: Копиларова бр. 20 / 11173
Адреса: Копиларова бр. 20 / 11173
Адреса: Копиларова бр. 20 / 11173
Адреса: Копиларова бр. 20 / 11173

СРБИН ОД ГЛАВЕ ДО ПЕТЕ

Потомак Степе Степановића у Кладову

Поводом 21. октобра, Дана ослобођења Кладова у Првом светском рату, Подружница потомака старих српских ратника ослободилачких ратова Србије од 1912. до 1920. године положила је цвеће и венце на споменик изгинулима пре 89 година. Свечаности су присуствовали и гости из збратимљене београдске подружнице "Степа Степановић" и борачке организације у Зајечару.

- После 15. септембра и пробоја Солунског фронта, српској и француској војсци требало је свега 36 дана да стигну на просторе Тимочке Крајине и донесу слободу становништву Кладова. У борбама је страдало 1.040 младих родољуба из овог краја - рекао је крај спомен-

7 - КБ ТИМОЧАНИН - 15. новембар 2007.

обележја председник кладовске Подружнице потомака српских ратника Божидар Добрић.

У центру пажње био је праунук славног српског војводе Степе Степановића, који носи његово име.

- Част ми је што носим име славног претка, од чијег рођења је прошла 151 година. Преосвештенству Српске православне цркве предложио сам да 15. септембар, у знак сећања на пробој Солунског фронта и велике жртве српске војске, у црквеном календару буде обележен црвеним словом - рекао нам је праунук Степа Степановић, зашао у девету деценију живота, и додао да је "Србин од главе до пете, да о политици не зна ништа, јер се у њу не меша".

Доктор Марко С. Марковић говорио на трибини „Светосавље и глобализам“

ТРЕБА ЛИ СЛЕДИТИ ЗАПАДНУ ДЕМОКРАТИЈУ?

У сали Музичке школе „Стеван Стојановић Мокрањац“ у Зајечару, у среду 7. новембра, доктор политичких наука и теолог Марко С. Марковић, прво перо српске емиграције у САД, на трибини „Светосавље и глобализам“ говорио је о теми „Треба ли следити западну демократију“. Трибину, којој су се одазвали свештеници и монаси Тимочке Епархије и велики број посетилаца, организовала је Црквена општина Зајечар и православна омладина.

Предавање доктора Марка С. Марковића објављујемо овде у целини.

агоније, можемо да видимо и опипамо оно што Madariaga у то време није могао ни да замисли.

Пре свега, он је у више махова указао на опасност која прети од синдиката, «mass media» и заслепљених маса. Шта би рекао, да је могао видети, како су «mass media» способни да за неколико месеци или неколико недеља оправдају насиље великих сила над ирачким и српским народом? Сваки народ може бити нападнут и раскомадан, под изговором да у његовој држави не влада права демократија, да у њој нема довољно демократије. Наравно, уколико је неки народ веран послушник Америке, он има право да угњетава народе под његовом влашћу, у нади да ће се права демократија ту пробудити касније.

Погледајмо сада на шта личи та «права» демократија, једини политички систем који има право да постоји у свету.

ЗАКОНОДАВНА ВЛАСТ

Начелно, законодавна власт припада парламенту, народној скупштини састављеној од посланика изабраних на демократским изборима. А како изгледа стварност? Овде се првенствено ослањам на пример француске демократије. Парламент је сведен на симбол демократије, салу у којој се дискутује и гласа. Али законодавна власт припада синдикатима, значи незнатној мањини. Sam Madariaga је предлагао да се поред оне политичке скупштине установи и економска, коју би сачињавали сталешки представници свих радних функција. Међутим, са француским синдикатима се десило нешто сасвим супротно. Они данас представљају мање од 8% запослених, значи незнатну мањину. Упркос томе, та малобројна мањина хоће и најчешће успева да управља

парламентом. Јер да би Закон изгласан парламентарном већином ступио на снагу, неизбежна је сагласност синдиката који, стварно, имају последњу реч. У противном, руља излази на улицу и прете штрајкови који у мањој или већој мери коче напредак привреде. Синдикати чак захтевају да им се да прва реч. Управо, пре сваког предлога нових закона, влада мора да чује мишљење синдиката и добије њихову дозволу.

Свемоћ синдиката је постала уобичајена, тако да је и сам политички речник постао са том стварношћу усклађен. На пример, поводом штрајка, кад се помене «mouvement» - покрет синдиката, то значи да настаје парализа рада и саобраћаја. А кад синдикати траже «переговоре», значи да се мора покорити њиховој уцени.

У Француској су се хвалили да је Комунистичка партија изгубила велики део својих при-

ПОВОДОМ ПРОЈЕКТА SALVADORA DE MADARIAGE

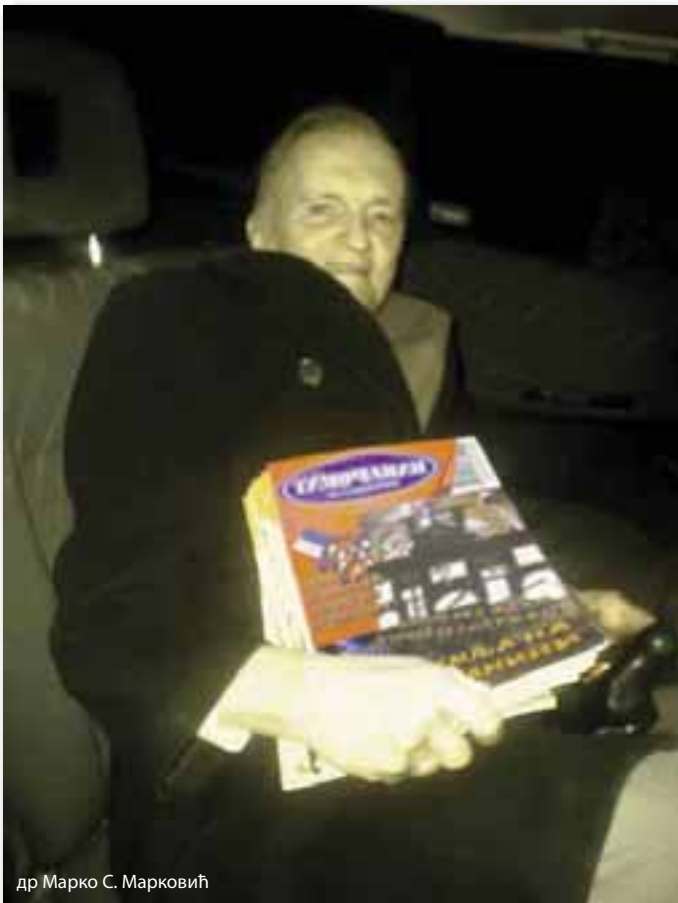
У неколико речи, идеал Salvador de Madariage је држава схваћена као организам у коме сваку функцију треба да врше људи, који су за то најспособнији. Како кажу Енглези: «The right man on the right place» - «Прави човек на правом месту».

Да ли је његов пројект «органске демократије» био у стању да тај идеал спроведе у дело, о томе би се могло данима дискутовати. Но мени је само циљ да прикажем у којој мери је Salvador de Madariaga предвидео пад демократије. Као савестан лекар, он је, боље но ико, открио симптоме њене болести у XX – ом веку. А ми који данас присуствујемо некој врсти њене

др Марко С. Марковић

др Марко С. Марковић

сталица и да спада међу најмалобројније политичке партије. Међутим, захваљујући комунистичком синдикату Ц.Г.Т., комунисти су задржали кључне стратешке положаје и могу, од данас до сутра, да паралишу саобраћај, па и производњу. И тешко онима који, у случају велике кризе, покушају да им се супротставе. Због штрајкова, сопственици чувеног прекоокеанског пароброда «France», су били приморани да га продају Норвежанима. Све до 1968. године, под влашћу генерала De Gola, Француска је била најбогатија земља у послератној Европи. Али после месец дана генералног штрајка, она је изгубила све своје златне резерве и запливала у дугове, у које све дубље тоне. Укратко, власт већине се претворила у власт мањине. Демократија је постала позорница на којој политичари глуме идеалну власт, док им публика пљеска не знајући да је осуђена на смрт.

ИЗВРШНА ВЛАСТ

А шта је било са извршном –

езекутивном влашћу? Дошло се до тога да обезглављена већина гласа против својих животних интереса и бира људе који јој копају гроб. Било да је на власти десница или левица, увек је посреди брза или спорија саомубилачка политика.

Према проценама економских стручњака, Француска данас има 2000 милијарди дуга, а по званичној процени «само» 1200 милијарди дуга. У првом случају, сваки француски поданик дугује 30.000 евра, а у другом случају «свега» 18.000 евра. Мало ко би могао тај дуг да исплати. Ја бих, рецимо, био у стању да исплатим 1000 евра годишње, ако се мој дуг протегне на 30 година. Али сваком је јасно да нећу живети до 2037. године, јер би ми тада било 113 година. А шта тек да кажемо за оне чији су приходи нижи од мојих или уопште немају прихода па живе на рачун државе.

Ниједна држава не може до века живети изнад својих могућности. Кроз двадест година, па можда и раније, Француска ће морати да банкротира. А кад

више не буду могуће ни плате, ни пензије, или ће Француску купити нека страна сила или ће настати револуција. Свестан тога, Fransoa Fijon (François Fillon), данашњи председник француске владе, скренуо је пажњу јавности да се Француска налази у врло критичном положају. Политичари су одмах скочили да му запуше уста. Не само левичари, него чак и неки чланови његове партије. Болеснику се не сме рећи да је смртно болестан. Што је најгоре, тај дуг се не смањује, него се сваке године повећава. Нови председник Републике је обећао да ће он убудуће пазити на штедњу. Па ипак, европске банке му замерају што са његовим званичним буџетом француски дуг пораста за 8%. Но и то под условом да синдикати пристану на предложене реформе.

Осим тога, иза званичног буџета се крију и незваничне цифре. Свакоме је познато да у Француској, независно од штете коју редовно наносе штрајкови, такозвани «преступи» - крађе, паљевине аутомобила, издржавање затвореника по тамницама – коштају државу 20 милијарди годишње («Le Monde», 26.10.2007.). Не сме се заборавити да је само у току 2005. године било 10.000 спаљених кола, 300 спаљених кућа и 4.700 ухапшених. А у току првих месеци ове године, било је пет пута више спаљених кола него у 2006. години. Рецимо: Bouches-du-Rhone 970, le Nord 1250 «EX-PRESS», 14.06.2007.).

Додајмо томе да сваке године 500.000 илегалних избеглица продиру у Европску Унију, док 20 милиона легализованих, већином муслимана, имају право да доведу своје породице. У том случају, држава је обавезна да им, на дужи или краћи рок, обезбеди станове, посао и социјално осигурање. Зна се да сваки дошљак, који још није нашао свој друштвени положај, кошта државу неколико десетина хиљада евра годишње. Француска се поноси тиме што има највиши наталитет у Европи, а префуткује да су та новорођенчад углавном црначка и арапска.

О професору Марковићу

Марко С. Марковић, теолог, доктор политичких наука, историчар и књижевни критичар, рођен је у Београду 1924. године. Основну школу и гимназију завршио је у Београду, а потом се придружио југословенској војсци у отаџбини и постао подсекретар верско-идеолошког одсека врховне команде. После повлачења војске ка Италији постао је припадник Динарске четничке дивизије. Након тога је емигрирао у Француску, где је започео студије теологије на православном институту Светог Сергија Радоњешког у Паризу и дипломирао 1952. године. Три године касније завршио је и студије оријенталних језика.

Правну лиценцу добио је 1965. године, а потом и специјализацију из политичких наука 1972. године и историјских установа 1975. године. Докторирао је на Сорбони са темом, „Философија неједнакости и политичке идеје Николаја Берђајева“. Француска академија наука је штампала његов докторат и наградила га 1980. године.

Радио је као секретар Српске православне парохије у Паризу и секретар православне омладинске организације „Синдесмос“. Више година је преводио са руског на француски језик и био правни саветник у неколико компанија.

Говори француски, руски, енглески и талијански језик. Пише за угледне часописе у Србији и дијаспори. Аутор је више десетина књига са богословским, књижевним и политичким темама.

Удружење књижевника Србије и Матица исељеника Србије су му 2000. године доделили награду „Растко Петровић“ за животно дело.

Живи у Орлеану, у Француској.

Скоро свака црнкиња држи једно дете у џакчету на леђима, а друго гура напред у колицима. Код мене, у Орлеану, кад уђем у аутобус, има увек више црнаца него белаца. Није ствар у томе што неко воли или не воли црнце и Арапе, него што ниједна европска земља није у стању да издржава нове милионе придошлица. Најцрња истина се састоји у томе, што се држање тих избеглица не може поредити с ранијим политичким емигрантима. Кад смо ми, после Другог светског рата дошли у Француску за нас су била света два принципа: захвалност према народу који нас прима и поштовање државних закона. Данашњи црначко-арапски емигранти се у огормној већини понашају као окупатори или колонизатори. Француска држава им дугује све, а они њој ништа. Кад се полицајци појаве у њиховим квартовима, они то сматрају провокацијом. Чак и ватрогасце каменију, кад ови дођу да угасе ватру коју су они запалили. Има неколико стотина квартова у Француској, где полиција не сме да уђе. Становници ту живе под терором мафијашких банди, које се углавном баве продајом дроге. Не оклевају ни да се служе оружаним нападима. Дан-два пре мога доласка у Србију, у Севрану крај Париза, «dealers» - и су калашњиковим гађали једну основну школу у знак претње. Срећом, тог дана ниједно дете није погинуло. Али пре тога је у том крају било неколико убијених људи и жена.

(«LE FIGARO», 25.10.2007.).

КО ЋЕ ПОБЕДИТИ НАРОДНУ СВЕСТ?

Међу француским политичарима, једини Le Pen је имао храбрости да на ту реалност укаже. Због тога су и он и његове присталице били заувек жигосани као расисти. Кад је, на једном од претходних председничких избора, Le Pen био изгласан као главни Ширавков противник, омладина је изашла на улицу да протестује против те «опасности». Нажалост, већина француског народа не види одакле јој прети стварна опасност. Ове године је јавност била узбуђена вешћу да ће једна шиптарска породица, која није добила француско држављанство, бити принуђена да се врати на Косово. Скандал је био утолико већи што ће њихово дете, које иде у француску школу, морати да прекине своје школовање. А трећег фебруара 2003. године, Жил Леклер (Gilles Leclers), шеф организације UCLAT (Unité de coordination de la lutte anti-terroriste – Јединица координације анти-терористичке борбе) је Французима скренуо пажњу на опасност која им прети од албанске мафије. Она већ конкурише италијанској мафији, нарочито у Пуљи и Калабрији, а доласком «Косовара» она се укorenила и у Француској, превасходно у области Rhones-Alpes, близу швајцарске границе, земље у којој живе многи «Косовари». («LE FIGARO», 03.02.2003.). Њихов главни занат: дрога, проституција и крађа луксузних аутомобила, где предњаче са 60% «несталих» кола у западној Ев-

ропи. Нажалост, тај извештај није изазвао никакав одјек у Француској.

«Косовари» наставаљају свој посао. Одмах по њиховом доласку у Орлеан, био је организован дуги ланац проститутки дуж реке Лоаре. За то време, француски политичари наставаљају своју политику блефа. На челу једне велике силе и атомске силе, они «заводе ред» на разним континентима, у Босни и на Косову, само су неспособни да заведу ред у сопственој земљи, па чак ни у Паризу и његовој околини. Зар не би било паметније и јевтиније да учврсте своју власт у Француској, уместо да траже тешке милијарде за издржавање својих трупа широм света? До данас нико није успео да стане на пут самоубилачком лудилу.

Нема сумње да ситуација није боља ни у Шпанији, ни у Италији, ни у Немачкој, ни у Енглеској. «Политички коректни» Енглези, блиски лабуристима, сматрају да је у Великој Британији корисније да легализује пола милиона избеглица, него да их протера. Протеривање би коштало 4,7 милијарди фунти стерлинга (6,9 милијарди евра), а трајало би 30 година. Пошто та господа имају свакако смисао за хумор, вредело би им одговорити: «То би вас коштало јевтиније, јер ће иначе, кроз тридесет година, они вас избацити напоље». («CORRESPONDANCE EUROPEENNE», 10.10.2007.).

Да ли је сад већ све касно, како ми рече пре неколико година један француски официр? Или би се ипак могао наћи неко

који би био кадар да те залуђе не масе пробуди, каже им истину и подигне на устанак? Теоријски и логички, то би једино могао учинити Римски папа, који има најмоћнији утицај на милионске масе католика. Авај, овај немачки папа није до данас нашао у себи ту снагу. Он захтева да Европа сачува свој хришћански карактер, али шурује са Турцима да се не би компромитовао као реакционар. Ако тим путем настави, једног дана ће се базилика светог Петра у Риму претворити у Алахову џамију. А Цариградски патријарх Вартоломеј иде још даље од папе, па се залаже за улазак Турске у Европу, у нади да би то користило грчким парохијама у Турској.

Знају добро европски комунисти чему све то води, па нас зато са насладом, свесно и систематски гурају у амбис. Мисле да ће васкрснути Октобарску револуцију и уздигнути заувек црвену заставу над Европом. Заборављају да више не живимо у XX-ом веку него у XXI-ом. 1917. није постојала ова исламска сила. Можда ће комунистичка револуција успети, у заједници са Исламом, али ће овај одмах затим те невернике прогутати. Шта вреде ти сићушни бољшевички шрајкачи и синдикалисти, у поређењу са милионима исламских фанатика и неисцрпним финансијама арапских емирата? Неће више црвена звезда да се уздигне над Европом, него Алахов полумесец.

Salvadore de Madariaga, зашто више ниси жив да овом лудом свету све то кажеш?

др Марко С. Марковић

10 - КБ ТИМОЧАНИН - 15. новембар 2007.

**ЗАБОРАВЉЕНИ
ПРАВОСЛАВНИ
ГРОВОВИ
УТУЉИНИ**

Н и након седам година, пошто су на војном француско-италијанском гробљу у приморском градићу Saint Mandrieru близу Тулона, на југу Француске, сасвим случајно откривена 22 гроба српских ратника из Првог светског рата, јавност у Србији о овоме готово ништа не зна. На овом гробљу у Француској сахрањен је велики број бораца погинулих у овом рату, а међу њима и 22 Србина. Нема тачних података како су се српски ратници обрели у Француској, одакле су и у ком броју овде дошли. Једино се зна да су као рањеници довезени на лечење у болницу у Тулону. Према подацима са надгробних плоча, може се закључити да су овде сахрањивани како је ко од њих умирао у болници, у периоду од 1917. до 1918. године. Све до 2000. године српским ратницима није имао ко ни свећу да запали, а потомци ни данас не знају где почивају кости њихових предака. Први који је православној браћи преминулој у туђини запалио свеће, био је Зајечарац Дејан Грујић, који је неко време живео у Француској.

- Надгробне плоче са именима српских ратника је 2000.

• Након 83 године од завршетка Првог светског рата на француско-италијанском гробљу случајно откривена и 22 гроба српских ратника • Зајечарац Дејан Грујић први запалио свеће преминулој православној браћи

Дејан Б. Грујић са Остојом Велемиром

године сасвим случајно, шетајући француско-италијанским гробљем, открио Остоја Велимир, председник Српског удружења „Мир“, које од 1999. године постоји у Тулону - каже господин Грујић, који је и сам неко време био председник овог удружења хуманитарног карактера. -Након што су гробови откривени, удружење је о овоме обавестило српски конзулат у Лиону и тадашњег амбасадора Радована Диклића, а успостављен је и контакт са градоначелником Saint Mandriera. Договорено је да се сваке године 11. новембра, на Дан обележавања амнестије у Првом светском рату, на српском гробљу одржи свечана војна церемонија и ода почаст преминулим ратницима. Овој церемонији присуствовали су представници наше амбасаде у Француској, председник и чланови Удружења за неговање традиције ослободилачких ратова Србије до 1918. године, као и представници дијаспоре и многобројни Срби у расејању. Први пут је на српском гробљу подигнута наша застава и интонирана химна.

На српском гробљу у Saint Mandrieru налазе се 22 камене надгробне плоче са име-

Српска делегација у Амбасади Србије у Паризу

На југу Француске, на војном гробљу у Saint Mandrier-у крај Тулона почивају 22 српска ратника

нима и датумима смрти српских војника. У централном делу гробља налази се велики заједнички крст. Са представницима конзулата у Лиону договорено је да се српско гробље у Француској освешта, постави православни крст, горионик за свеће и одржи помен преминулим ратницима.

Потомци српских војника преминулих у Француској још увек не знају где се налазе гробови њихових предака. Зато објављујемо списак са именима Срба сахрањених на војном гробљу у Saint Mandrierу и молимо све оне који нешто знају о овом мученицима да се јаве нашој редакцији.

Име	Презиме	Чин	Датум смрти
Живадин	ДАЧИЋ	Редов	23/08/1918
Милан	ЦВЕТИЧАНИН	Подофицир	06/10/1917
Миливој	ФИЛИПИВИЋ	В.Наредник	04/09/1918
Никола	ЛУКИЋ	Редов	24/11/1918
Радојко	ПЕТРОВИЋ	Редов	05/12/1918
Ђорђе	ЛЕКИЋ	Редов	07/12/1918
Александар	МИХАИЛОВИЋ	Редов	21/02/1918
Милутин	ВУЧИЋ	Редов	18/09/1918
Вито	СКАДРИЋ	Редов	20/09/1918
Митар	ШТОРМАС	Редов	20/09/1918
Ђуро	НОВАКОВИЋ	Редов	05/10/1918
Милојко	КОСТИЋ	Наредник	19/02/1919
	ЧИМАНОВИЋ	Редов	12/09/1918
Јефта	КЕПИЋ	Редов	23/12/1918
Чедомир	АКСЕНТИЈЕВИЋ	Редов	06/09/1918
Миливој	СТАИКОВИЋ	Каплар	09/09/1918
Лазар	ЈЕФИЋ	Редов	14/12/1918
Јован	КНЕЖЕВИЋ	Редов	12/12/1918
Марио	ЂУРИЋ	Редов	08/09/1918
Тихомир	МИЛОСАВЉЕВИЋ	Редов	03/02/1919
Владислав	СТОЈКОВИЋ	Редов	04/02/1919
Вељко	МИЛАДИНОВ	Редов	07/02/1919

Бора Гонцић, последњи кладовски опанчар

ПО ОПАНКУ СЕ СРБИН ПОЗНАЈЕ

Кладовски опанчар израђује опанчиће за домаће и иностране фолклористе • Кожни опанци носили су се до 1953. године, када се појавила фабричка обућа

Опанчарском занату и ручној изради традиционалне српске обуће кладовски пензионер Бора Гонцић (74) вратио се после пуних 55 година паузе. Његове опанчиће данас носе фолклористи Културно-уметничких друштава "Пошет" и "Пензионер", чији је дугогодишњи кореограф, а и деца наших радника у Аустрији и Данској окупљена у тамошњим фолклорним ансамблима.

- Да ми је неко рекао да ћу узети шило у руку после више од пола века, казао бих му да је луд - осмехом на лицу, каже чика Бора. - Није ми било тешко да се сетим старог заната, иако сам за калфу положио када сам имао 13 година, одмах после Другог светског рата. Учио сам код доброг мајстора Николе Марковића, једног од четворице шустера - опанчара у тадашњем Кладову. Како се штави, пегла, кроји и плете кожа, никако нисам могао да заборавим. Једино што сам током година изгубио, јесу, можда, рутина и брзина.

Гонцић каже да се најтеже ради лице опанка. По њему су се препознавали и ценили мајстори опанчари.

- Овде у Тимочкој Крајини опанчићи су прави, српски, јер се завршавају пресавијеним четвртастим врхом. Они са заобљеним кљуном су шумадијско-гусански. Израђујем их највише од телеће коже, јер се много боље штави од свињске. Кожу прерађујем на најстарији начин, употребом стипсе и соли - открива своје умеће једини опанчар у граду, а до пензионисања директор кладовске "Тимоградње".

На питање да ли му данас у изради опанка неко помаже и има

ли он шегрта, шаљиво и са сетом примећује: "Радимо Бора и ја."

- Све радим сам, ко ће други?! Једино ми жена Живадинка помаже при пеглању коже. Док сам шегртовао код мајстора, израђивао сам по четири, пет пари обуће на дан. Сада ми два или три дана треба да урадим само један пар. Штета је што се за овај стари, уметнички занат нико од млађих не интересује. Србин се по опанку познаје, а опанчарски занат полако нестаје.

Кожни опанци у Кладову су се носили све до 1953. године, када се појавила фабричка обућа. У опанчићима проходао је дечак Бора, а у њима је, као дванаестогодишњак, заиграо и прво народно коло. Играо је у КУД-у „Никола Тесла“ Градског саобраћаја Београд, затим служио војни рок у Илирској Бистрици у Словенији и, најзад, школујући се у Сремским Карловцима. И сада, под старе дане, зна да заигра са својим пензионерима у Културно-уметничком друштву, где је руководио и кореограф.

• Ц. Б.

УМЕТНИЧКА ПОРОДИЦА ГОНЦИЋ

Рођена браћа Гонцић, најстарији Бора и покојни Александар и Срета, имају „уметничку жицу“.

- Александар је волео позориште, а ту љубав пренео је на сина, познатог београдског глумца Светислава Булета Гонцића. Срета је имао оркестар у Кладову, свирао гитару, лепо певао и маштао да оснује „дикси бенд“. Интересантна ствар и моје унук обожавују фолклор - прича наш саговорник.

Исповест младе Зајечарке која умало није завршила као бело робље

КАРТА ЗА ДУБАИ У ЈЕДНОМ ПРАВЦУ

15 - КБ ТИМОЧАНИН - 15. новембар 2007.

Девојке које наивно прихватају примамљиве пословне понуде и одлазак на Блиски исток, завршавају у харемима •Трговци белим робљем се понашају заштитнички попут најбрижљивијих очева

Трговина белим робљем последњих година постала је уносан посао за разне криминогене групе у Србији. Не зна се тачан број несталих девојака које су завршиле као бело робље на Косову или у некој од земаља блиског истока. Неке су буквално отете са улица, друге су прихватиле сумњиве пословне понуде за рад у иностранству, а онда им се изгубио сваки траг. Једну двадесетогодишњу Зајечарку, чије име нећемо спомињати из разумљивих разлога, спасао је сам Бог да не доживи такву судбину. Поновно преживљавање тог догађаја за њу је било веома болно, али је пристала на разговор са нама, како је рекла, због своје сестре, свих девојака у Зајечару, Тимочкој крајини и читавој Србији, које једног дана и саме могу бити жртве трговаца белим робљем. Њену исповест преносимо у целини.

„Све је почело приликом мог

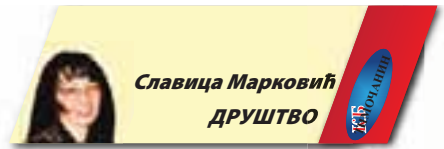
путовања аутобусом за Београд. Одлазила сам послом у престоницу. Читавим путем за Београд слала сам поруке мобилним телефоном и тиме привукла пажњу. На стотинак километара од Београда пришао ми је један господин, који је имао између 55 и 60 година, и замолио ме да са свог мобилног телефона пошаљем поруку његовом пријатељу како би га сачекао на стајалишту „202“, на седамдесетак километара од Београда. Учинила сам услугу, јер се радило о старијем човеку. У том моменту нисам знала ни ко је он, ни шта се иза тога крије. Био је низак растом и помало чудан.

На стајалишту код „202“ предложио ми је да заједно попијемо кафу, како би ми се одужио за услугу коју сам му учинила. Нисам на њега гледала као на оца, већ као на деду, пошто је мој отац млађи. Разговарали смо петнаестак минута. Причао ми је о свом бизнису. Ре-

као ми је да има ланац хотела у Атини, у Грчкој и у Турској. Више пута је споменуо Дубаи. Рекао ми је да је из Београда и да је много година провео у Паризу и Лондону. Питао ме је да ли ми је потребан неки посао, чиме желим да се бавим. Рекла сам му колико имам година, да ми је циљ да одем из Зајечара, јер у њему не видим никакву будућност и да бих живела у Београду. Причали смо о свему. Напрасно ми је понудио помоћ. Предложио ми је да изнајмим хотел у Дубаиу на три месеца, у време туристичке сезоне и напуним га гостима из Београда. Понудио ми је стан у Београду, аутомобил и плату од 3.000 евра, што је личило на бајку. Поставила сам му само једно питање: како то да неко ко има не стотине хиљада евра, већ милионе, путује аутобусом? Рекла сам му да бих се ја у том случају возила „хамером“. Збунио се, није знао шта да ми одговори. Поклоних

ми је жваке и допуну за мобилни телефон. Ту се наш контакт завршио. Он је ушао у аутомобил, којим су га сачекали пријатељи, а ја у аутобус за Београд. Међутим, с обзиром на то да сам с мог телефона послала поруку његовом пријатељу и да је имао тај број, убрзо ме је позвао. После десетак дана дошао је у Зајечар. Чекала сам га у једном кафићу, где сам седела са другарицама. Детаљније смо разговарали о послу који ми је нудио. Желео је да упозна све моје другарице, „јер му за посао требају лепе девојке“. Инсистирао је на сусрету са мојим родитељима, како би схватили да је он озбиљан човек. Причао је да жели да отвори бројне мењачнице у Зајечару. Договорили смо се да у року од две недеље дођем у Београд, како бих

видела фирму у којој ради и упознала његове сараднике.

На два-три дана пре поласка за Београд позвао ме је и рекао да је боље да се видимо у ресторану „Лозовичка чесма“ на путу за Београд. Желела сам да знам зашто је променио план и зашто да дођем баш тамо. Одговорио ми је да је он власник тог ресторана заједно са неким својим пријатељем и да ће тамо бити сви његови пословни партнери. У моменту ми је све постало сумњиво. Прошло ми је кроз главу да сам, уствари, кофер који треба отпремити за Дубаи.

Нисам желела да одем на тај састанак док не

проверим ко је, заправо, човек који ми нуди посао. Сазнања су била поражавајућа. Он није живео у Паризу и Лондону, већ је 30 година провео у затвору због многих кривичних дела попут фалсификовања пасоша, силовања, превара ... Налазио се тек две године на слободи. Није имао фирму, слагао ме је у вези са годинама и местом боравка.

Када ме је позвао телефоном, на најприроднији начин сам му рекла да нисам заинтересована за посао, јер сам у међувремену почела да радим. Међутим, није то тако лако прихватио. Звао ме је у току дана још пет-шест пута, тражио да добро размислим и ипак дођем код „Лозовичке чесме“. Не могу ни да се сетим шта ми је све у том тренутку нудио. Сазнавши све ово, уопште се нисам осећала сигурном у Зајечару. Одлучила сам да сутрадан отпутујем у један други град и за неко време се склоним код пријатељице. Кренула сам на пут и код Бољевца сам срела његов аутомобил, којим је ишао

ка Зајечару. Није ме препознао, јер није знао који аутомобил возим. Сакрила сам се на недељу дана. Непрекидно је звао и проверавао где сам и шта радим. Нисам дозвољавала да разговори трају дуже од једног минута. Трудила сам се све време да будем пристојна. На најлепши могући начин сам му објаснила да сам нашла добар посао, да ћу ускоро да се удам и замолила га да ме више не зове. Бојала сам се да би груба реакција изазвала контра-ефекат. Још два-три пута ме је звао у току тог месеца. А онда је престао. Од тада су прошле две године. Свесна сам да и даље могу да га сретнем на улици. Сигурна сам да ћу га препознати на километар. Никада више нећу да прихватим такве понуде. Тај један одлазак за Београд за мене је могао да буде кобан, да пресуди целом мом животу. То је био степенник кроз који сам могла да пропаднем. Успела сам да га прескочим и наставим даље.

Допустила сам била себи превише. Сам Бог ме је спасао. Када сам вратила се-

ћање уназад и сложила све коцкице мозаика, схватила сам да је он трговац људима, белим робљем. Ко зна колико је девојака упропастио! Да није било тог једног дана, једне провере, можда сада не бих давала ову изјаву и ко зна где бих завршила, у ком харему. Био је сјајан глумац. Понашао се према мени врло заштитнички, гледао ме је као ћерку, угађао, да бих стекла поверење. Од тада више никоме не верујем, све проверавам, јер само један тренутак непажње може да окрене живот наглавачке. Сада, и када седим, гледам ко ми прилази с леђа. Постала сам много, много обазрива. Тренирам борилачке вештине и веома водим рачуна са ким пијем пиће.

Оно што бих могла да кажем свим девојкама у Зајечару и Србији, јесте да никоме не верују, да никада не поверују у сваку причу, онако олако, да ништа не препуштају случају и да све проверавају, јер само за тренутак могу да нестану, да им се изгуби сваки траг, да добију карту само за један правац - у пакао!

Завичајно друштво Тимочана-Торлака обележило 10 година постојања

КРСТ И ИКОНА НА ПОКЛОН МАНАСТИРУ СУВОДОЛ

Завичајно друштво Тимочана-Торлака са седиштем у Минићеву 1. новембра обележило је 10 година постојања и рада. Тим поводом чланови Друштва су манастиру Суводол поклонили резбарени крст од ораховог дрвета, рад Милоша Јаковљевића, студента етнологије из Зајечара, и икону Пресвете Богородице. Поклон је игуману манастира оцу Јустину уручио председник Завичајног друштва мр Дејан Крстић. Како је рекао Крстић, манастир Суводол је вековима био духовни центар око којег су се окупљали мештани овог краја и зато је Завичајно друштво желело да манастиру поклони нешто трајно.

У клубу пензионера у Минићеву одржана је свечана скупштина, на којој је председник Завичајног друштва Дејан Крстић подсетио на активности друштва у протеклом периоду. Како је истакао, иницијатор оснивања Завичајног друштва био је Драгомир Петровић - Баја Џора, а друштво је за протеклих 10 година прошло кроз три развојне фазе. Од 2003. године Завичајно друштво издаје лист „Торлак“, који тренутно има тираж од 1.000 примера-

мр Дејан Крстић уручује оцу Јустину крст од ораховог дрвета

ка, а објавило је и неколико књига завичајаца. Чланови друштва опремили су и етно-кућу у Минићеву, а сваке године на празник Младенаца одржавају се Торлачке вечери.

Завичајно друштво Тимочана-Торлака постало је значајан фактор међуграничне сарадње са Бугарском. Наиме, у бугарском граду Белоградчику пре годину дана основано је такође друштво Торлака „Ждрепче“, чији су представници били гости на свечаности у Минићеву. Оба ова друштва се залажу за

што тешњу културну сарадњу два народа, поједноствљење визног режима између две суседне државе и што хитније отварање граничног прелаза „Кадибогаз“.

На свечаности поводом десетогодишњег рада Завичајног друштва Тимочана-Торлака додељене су захвалнице најактивнијим члановима, спонзорима и сарадницима. Завичајци су се потом окупили на заједничком ручку, где су се уз песму дружили до вечери.

Друштво и Православље

СЕКТЕ-РАК НА КОЖИ НАЦИЈЕ

Чувајте се лажних пророка који вам долазе у оделу овчијем а изнутра су вуци грабљиви (Мат.7,15)

Сведоци смо велике пропаганде разних протестанских, источњачких и сатанистичких секти која се врши код нас. У нашим градовима се срећу људи који деле некакову литературу и проповедају Србима о неким новим спаситељима света и човечанства. Зато се запитамо сви ми православни верници ко су ти људи? Шта то они проповедају и зашто?

Најпре, требало би разјаснити појам секте. Реч секта је од латинске речи (sequi) што значи следовати, пратити, нечија начела. У хришћанству се под тим појмом подразумевају све верске организације, које немају својство Христове Цркве и које искривљеним тумачењем Светог Писма и непризнавањем Светог предања и земаљске Цркве Христове имају за циљ да разбију јединство Цркве. Секташтво није само теолошка доктринарна заблуда, она је јерес. Јеретик својим упорним изопачавањем истине Христове науке, наводно у име Светог Писма и на основу Светог Писма чини грех против вере и Цркве Христове, а самим тим и грех против Христа. Зашто?

Да би одговорили на ово питање морамо да разјаснимо шта значи реч "црква". Она нема само значење буквално преведене грчке речи "киријакон" – Дом Господњи у коме се врше богослужења. Значење речи "црква"

најбоље је изражена у грчкој речи "еклисија" која значи скуп хришћанску заједницу. Тако, кад се каже Црква мисли се на Цркву Христову. Сам Спаситељ се о својој нераскидивој вези са својим верницима тј. својом Црквом најбоље изразио када је говорио о неопходности причешћивања за спасење: "Заиста, заиста вам кажем: ако не једете тело Сина Човечијег и не пијете крви његове, немате живота у себи. Ко једе моје тело и пије моју крв у мени пребива и ја њему." (Јн.6,53, 56). Дакле причешће је у тајанственом смислу право тело и права крв Христова и представља нераскидиву везу између Цркве и Христа. Тамо где нема тела и крви Христове, нема ни Христа ни Његове Цркве.

Међутим и поред свега многи секташи своје заједнице називају Црквом али то је узурпиран назив а не истинита Црква. Секте су у ствари унутрашњи противници Цркве, јер поричу Црквену веру, Црквену организацију и Црквену хијерархију, а секташтво није само верска заблуда него и грех против Цркве Божије. Тако отпадник, тј. онај

јеретик који одбацује Христа и престане да верује у њега као Сина Божијег и Спаситеља рода људског, који одбацује веру и у Свету Троицу себе одваја од Христа и Цркве Његове.

Из свега досад реченог јасно је да јеретици као и отпадници увек сами себе својевољно одлучују од Цркве упорним остајањем при свом погрешном учењу. Црква иако у свом Црквеном праву поседује правила по којима се такви јеретици одлучују од заједнице са Црквом, она их користи у крајњем случају. Она увек молитвено позива грешника на дубоко и искрено покајање, јер и сам Господ Исус Христос док је био на земљи стрпљиво је чекао свачије покајање.

Ово зло семе међу Србима је релативно новијег датума. Прва протестанска секта међу Србима појавила се у другој половини 19. века и били су Назарени, који су данас скоро изчезли. После II светског рата секташтво у Србији доживљава свој "процвет" и по броју врста и броју припадника. Осим протестанских секти појавиле су се многе источњачке секте а такође и велики

број сатанистичких секти. Навешћемо само неке најбројније и најагресивније секте које свакодневно поробљавају велики број српских православних душа. Од протестанских секти су: Хришћанска адвентистичка црква (суботари), Баптисти, Мормони, Јеховини сведоци, Хришћанска пентакостална црква, Методисти, Нова апостолска црква, а од недавно и секте: Универзални живот, Слободна црква, Апокалиптичка секта и многе друге. Разни источњачки покрети и окултистичке групе су такође на нашу несрећу врло распрострањене. Од њих се посебно издвајају: Покрет за свесност Кришне, Трансцендентална медитација, Ордо темпле оријентис, Отворени сатанисти, Розенкројцери, Ошо раџнеш, Њу ејџ, Саи Бабин покрет, Бела гностичка црква.

Узроци тако наглог развоја секти код нас су вишеструки. Неки од њих су: масовна обезбоженост српског народа, непознавање сопствене вере и културе, непосеђивање Цркве и непричешћивање. Атеизам је за последњих 50 година узео и још увек узима велики данак. Пола века веронаука је избачена из школа а безбожни мас-медији непрестано врше антипропаганду православне вере, Српске Православне Цркве, свештенства, хришћанског живота и морала. Многе генерације су одвојене од Цркве и обезбожене. Понуђена је слобода без Бога која заправо није слобода већ ништавило.

СВЕТИ АРХИСТРАТИГ МИХАИЛ И ОСТАЛЕ СИЛЕ НЕБЕСНЕ БЕСТЕЛЕСНЕ

Ангели Божији били су празновани од људи још из дубоке старине. Но, то празновање често се изметало у обожавање ангела. Јеретици су свашта басносновили о ангелима. Неки су од тих гледали у ангелима богове; други их, иако их не сматрају боговима, називаху створитељима васцелог видљивог света. Лаодикијски помесни сабор који беше на четири или пет година пре Васељенског сабора својим 35. правилом одбаци поклоњење ангелима као боговима и установи правило поштовања ангела. У време, пак, римског папе Силвестра и александријског патријарха Александра (из 4. века) би установљен овај празник Архистратига Михаила и прочих сила небесних у месецу новембру. Зашто баш у новембру? Зато што новембар представља девети месец после месеца марта. У месецу марту сматра се да је било стварање света. А девети месец после марта узет је због девет чинов ангелских, који су најпре створени. Св. Дионисије Ареопagit, ученик апостола Павла, оног апостола који се уздигао до у треће небо, описао је свих девет чинов у књизи, "о небесној Јерархији". Ти чиновници су следећи: Шестокрили серафими, многоочити Херувим

ми и богоносни престоли, Господства, Силе и Власти, Начала, Архангели и Ангели. Војвода целе војске ангелске јесте архистратиг Михаил. Када је Сатана, Луцифер, отпао од Бога и повукао са собом у пропаст један део ангела, тада је Михаил устао и узвикнуо пред неотпалим ангелима: Вонмем! Међу ангелима влада савршено једномислије, једнодушност и љубав, а уз то и потпуна послушност нижих чинов вишим чиновима и свих укупно светој вољи Божијој. Сваки народ има свог ангела хранитеља, а осим тога и сваки хришћанин има свог ангела хранитеља. Треба се увек сећати да, ма шта ми чинили, јавно или тајно, чинимо у присуству свог ангела хранитеља. А на дан Страшног суда сабраће се све огромно мноштво ангела небесних светих око престола Христова, а пред свима њима објавиће се дела, речи и помисли свакога човека. Нека би нас Бог помиловао и спасао молитвама Светог архистратига Михаила и прочих небесних сила бестелесних. Амин.

О БОГУ И О ЉУДИМА

Најбољи синови једног народа служе за узор својега народа. Али они нису само узор, они су и браниоци свога народа. Али нису само браниоци, они су и тужиоци свога народа.

Свети Владика Николај охридски и жички

ПОНАШАЊЕ У ЦРКВИ

Нафора је освешћен хлеб који се верницима дели на крају свете литургије. То је подсећање на прве хришћанске вечере љубави – агапе, где се после Богослужења заједно вечерало, певале се духовне песме и делила милостиња. Нафора се узима на следећи начин: Полако, у реду, прилази се свештенику или епископу који дели нафору. Кад се дође на ред, побожно се прекрсти, целива се икона, крст у руци епископа, затим се на длан леве руке прекрсти десни длан, свештеник или епископ ставља на десни длан парче нафоре, тада се свештеном лицу целива рука. Нафора се директно са десног длана ставља у уста, водећи рачуна да се ни једна мрвица не испусти. Нафора се не узима левом руком нити само у прсте, него на длан десне руке.

Обележен Дан ослобођења Зајечара у Првом светском рату **ДА ЖРТВЕ НЕ БУДУ УЗАЛУДНЕ**

Зајечар је и ове године обележио 89 година од ослобођења у Првом светском рату. Свечаности, одржаној тим поводом, присуствовао је и пуковник Паскал Харт, војни аташе амбасаде Француске у Београду. Он је, заједно са представницима општине Зајечар, бораčkih организација и школа, положио цвеће на Споменик ослободиоцима и на гробљу француских војника који су погинули у борби за ослобођење Зајечара.

- Ови хероји су прихватили да положи највећу жртву, да дају свој живот исто као и велики број њихових савезничких и српских сабораца. Ова жртва је још значајнија, јер се они нису жртвовали за своју отаџбину, већ за земљу коју већина њих никада раније није видела. Положили су животе у име идеала, слободе и мира, а не због неког интереса. Од тада, на жалост, у име ових идеала многи су изгинули и гину и данас.

Волео бих да, овде пред вама, пред децом, изразим жељу да ове жртве не буду узалудне. Да на примеру Француске и Немачке, које су се сукобиле толико пута на најсуровији начин, све земље које су ратовале зацеле ране и братски се окрену својим некадашњим непријатељима... Желим, такође, да се као ове две земље, земље Балкана, где се налазимо, издигну изнад дубоко проживљеног бола и смогну снаге да реше постојеће спорове на миран начин и нађу пут спокоја и трајног мира који су неопходни за њихов напредак у оквиру уједињене Европе.

Европа у миру, укључујући и ову област толико пута ратом погођену, биће најбољи израз поштовања према нашим ратницима који овде почивају и који су своје животе уградиле у те меље такве Европе.

Ово је изговорио пуковник Паскал Харт након полагања цвећа на гробљу француских војника.

Делегација листа „Тимочанин“ на обележавању Дана примирја у Београду

СЕЋАЊЕ НА ПОГИНУЛЕ ЈУНАКЕ У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ

На позив амбасаде Француске у Београду, делегација листа „Тимочанин“ присуствовала је обележавању Дана примирја у Првом светском рату, које је потписано 11. новембра 1918. године у граду Компјењу крај Париза. Тим поводом положени су венци на Спомен-костурницу бранилаца Београда и војничким гроб-

љима Француске, Русије и Немонвелта.

На француском гробљу венце су положили његова екселенција амбасадор Француске у Београду Жан Франсоа Терал, војни аташе Француске у Београду пуковник Паскал Харт, високи француски официри, представ-

ници Владе и Војске Србије, као и делегација Друштва за неговање традиција ослободилачких ратова Србије до 1918. године.

На свечаној церемонији је интонирана химна Србије и Француске, а деца француске школе у Београду отпевала су химну Француске.

Његова екселенција амбасадор Француске у Београду Жан Франсоа Терал захвалио се свим учесницима у церемонији и присутним гостима.

Пол а га њу венаца на Спомен-костурницу бранилаца Београда присуствовали су л а н и ц и САД, Велике Брита-

није, Аустрије, Белгије, Бугарске, Грчке, Италије, Канаде, Мађарске, Немачке, Румуније, Словачке, Холандије и Чешке, као и многи други гости.

Министар културе Србије Војислав Брајовић том приликом је позвао представнике амбасада и војне изасланике да својим ауторитетом допринесу јачању разумевања и сарадње међу државама које представљају.

Делегације су венце положили и на војничком гробљу Русије, где је одслужен парастос погинулим војницима, а у обележавању Дана примирја учествовао је и оркестар Војске Србије и почасна Гарда. Дипломатски представници Србије положили су истовремено венце на српским војним меморијалима у 30 земаља у којима су акредитовани, у знак сећања на стотине хиљада цивила и војника страдалих у борбама за ослобођење Србије у Првом светском рату.

У Првом светском рату погинуло је 20 милиона људи и исто толико је рањено.

Примаријус др мед. Мирослав Цокић у изјави за „Тимочанин“

НИСАМ ЈА МЕНГЕЛЕ КОЈИ ХОЋЕ ДА САТРЕ ЗАЈЕЧАРЦЕ

Након уручења отвореног писма новинару наше редакција, примаријус др мед. Мирослав Цокић је рекао да је, пошто је у оквиру анестезиолошке службе Здравственог центра у Зајечару почела афера са апаратима за анестезију, поднео оставку на место начелника ове службе, али директор Мирко Вељковић није то прихватио. Примаријус Цокић се на месту начелника налази од 2002. године, а пре тога је обављао посао шефа Интензивне јединице.

- Скоро 16 година сам као анестезиолог радио у Словенији, и то баш на овим истим апаратима који се данас одбацују - каже Цокић. - Тамо ни један лекар не би могао да одбије посао и

да каже да неће да ради када за то постоје услови. То може да се дешава само овде у Србији! Жалосно је што смо ми сиромашна земља и што нисмо у могућности да купимо нове апарате, али то не значи да нећемо да радимо само зато што немамо све што нам је потребно.

Примаријус Цокић тврди да током свог вишегодишњег рада није имао ни један смртни исход током операције зато што апарат није био исправан.

- Тврдим да је овим текстом који сте објавили направљена велика штета нашој служби - рекао је Цокић. - Зову људи и питају да ли смеју да се оперишу у нашој болници, па, молим вас, нисам ја никакав Менгеле који хоће да сатре Зајечарце!

Отворено писмо начелника анестезиолошке службе новинару „Тимочанин“

ИСТРАЖИТЕ ПАН ДО КИ

У Вашем чланку сте дали неколико неистина и пишући га желели сте да читаоц овог чланка стекне утисак да сам ја у функцији начелника, коме савремена техника ништа не значи, као и то да све радим зато што ме директор награђује, а ја њему радим са старим анестезиолошким апаратима не обазирјући се на то што прописује закон и да уопште нисам свестан последица таквог рада. А за то су по Вама Колегијум службе за анестезију и реанимацију, тај који је отворио пандорину кутију и чврсто стао на становиште да док се не купе нови апарати неће улазити у неопремљене операционе сале. Успут користите несрећни догађај искусног професора, где се по Вама већ зна да је у питању стари неисправни апарат иако истрага још није окончана. У вашем тексту сте фотографисали најбоље и најгоре од опреме што имамо. Вас, разуме се ни у овом фотографисању није занимала истина.

Па, ево након мог уводног текста дозволите Ви мени да Вам мало више елаборирам горе изнето ваше писање неистина које, надам се, произилазе из Ваше медицинске нестручности.

1. Анестезиолошки апарати су истина стари и као такви сервисирани од сервисера коме је ова земља дала лиценцу да то може да ради. Након сервисирања гарантује се исправност апарата у трајању шест месеци. А тест анестезиолошки апарат добија пред излазак из фабрике а касније се само сервисира. „Дрегер“ је својим писмом, махом све болнице, које имају старе апарате, обавестио да се наводно више не производе резервни делови за старије типове апарата и да због тога не смеју (забрањено им је из „дрегера“ да гарантују за исправ-

ност) а иначе га могу поправљати и желе да откупе старе апарате. Питам Вас да ли је то по вашем мишљењу спорно?

2. Сваки анестезиолошки апарат било да је стар или најновији се пре употребе мора преконтролисати, како ми анестезиолози волимо да кажемо - клинички се мора прегледати. Ако је све у реду а о томе одлучује знање и професионалност анестезиолога уписује се у листу прегледа за тај дан, да је све проверено и исправно. То је основни и најважнији преглед и обухвата петнаест тачака. Сваки анестезиолог се током своје специјализације више стотина пута сусрео са таквим с врстама контроле. За сваку следећу операцију контролишу се само три тачке од оних петнаест.

3. Сваком овом старом анестезиолошким апарату је придодат основни мониторинг који подразумева праћење срчане радње, мерење кисеоника на периферији, аутоматско неинвазивно мерење крвног притиска, а на једном старом апарату се може пратити и издисајни угљен-диоксид и процентуална концентрација кисеоника и азотоксида у смеси удисајних гасова.

4. Овај центар је добио 1996. године два швајцарска апарата марке „Мегамед“, који је новијег датума и са додатним основним мониторингом је нешто мало лошији од најновијих анестезиолошких апарата. Они су од стране Колегијума Службе за анестезију и реанимацију одбачени са образложењем да се на таквим апаратима док се специјализација изводила није радило, па се и сада не узимајући у обзир професионалност не жели са њима радити. Са једним од таквих апарата ја радим, па сам ето, награђен. На таквом апарату сам давао анестезију у трајању од пет сати.

кбе примаријуса доктора мед. Мирослава Цокића
а“ Славици Марковић

ПАНДОРИНУ КУТИЈУ РАЈА!

5. Када сам код награђивања нисам награђен 30, него 25 одсто.

6. Покушају да Вам објасним зашто је једна наша колегица кажњена. На очном одељењу нашег центра је дошао професор из Нишке офтамолошке клинике. Наши офтамолози су примили у очно одељење десет болесника којима је било потребно да се угради вештачко сочиво. Професор операцију на очној јабучици изводи у локалној (ретробулбарној анестезији) анестезији коју сам изводи. Захтевао је да један анестезиолог због могуће компликације (1.10.000) које се махом у литератури описују као анифилатичка реакција на анестетик и могуће успорење срчаног рада због оперативног рада на очној јабучици буде присутан и ако затреба отпочне кардиопулмоналну реанимацију где би се у том случају анестезиолошки апарат употребио као извор дотока кисеоника. Кажњена докторка је дошла заједно са још две друге анестезиологе и констатовале да је апарат стар и неисправан за рад. На захтев директора апарат је био склоњен у операциону салу, операциона сала plombирана и захтевао се ванредни сервисни преглед апарата који је током следећег дана урађен у мом присуству и присуству управника болнице за хируршки и интернистички сектор, као и присуство особља очног одељења. Сервисери су демонстрирали рад на анестезиолошком апарату, где су својим инструментима утврдили исправност апарата. Исто се то и клиничким испитивањем апарата показало као исправним. Од тада па до сада сам ја на том апарату по горе описаној техници оперативног захвата, са додавањем кисеоника преко наосне каниле урадио четрде-

сет болесника. И због тога рада ме је директор наградио.

7. Можете проверити кад сте већ у свом тексту отворили Пандорину кутију да је у Србији ситуација у погледу анестезиолошке опреме у 90 одсто случајева као у нашем центру. Клинички центар Србије има таквих апарата преко 30, Клинички центар у Новом саду има такође старе апарате и на њима раде док се не купе нови. По осталим болницама попут наших је ситуација иста. То Вам ја одговорно тврдим а Ви то можете проверити.

8. Из свега горе изнетог поставља се дилема да ли треба радити са оним чиме ова болница располаже или уопште не радити док се болница максимално не опреми или уз максималну професионалност и знање и основним мониторингом који имамо радити и опремати се у ходу. За мене је ова задња опција прихватљива.

9. Вама предлажем да када сте отворили пандорину кутију истражите садржаје кутије по свим болницама, као и то зашто се само једна од адреса на које је кривична пријава послата огласила и дала одговор у форми препо-
руке.

(Писмо, по захтеву аутора, објављујемо у целисти у изворном облику.)

Одговор новинара Славице Марковић
примаријусу др мед. Мирославу Цокићу

НИШТА ЛИЧНО ПРОТИВ ВАС

Редакција листа “Тимочанин” и ја као новинар овог листа нисмо имали никакву намеру да читаоцима намењемо било какве закључке у вези са Вашим радом, већ смо приликом писања текста под називом „Упозорењем на застареле апарате отворили пандорину кутију“ само износили чињенице до којих смо дошли из кривичних пријава поднетих против Вас, директора Мирка Вељковића и доктора Миломира Маринковића, као и на основу исказа ваших колега анестезиолога, тачније читавог Колегијума службе за анестезију и реанимацију. Не улазећи у то зашто Ваше колеге нису желеле да се у овом тексту појаве именом и презименом, морам Вам рећи да након објављеног текста нису имале никакве замерке на, како Ви рекосте, моју „медицинску нестручност“.

Моја професионална обавеза је, да када сазнам за неки проблем који се тиче шире јавности, о томе је и обавестим крајње професионално и објективно. Након што смо дошли до података из

кривичних пријава, обавили смо разговор са Колегијумом, а након тога и са директором Мирком Вељковићем. Желели смо да се сретнемо и са Вама, јер је то наша професионална обавеза, али сте се Ви тада налазили на годишњем одмору и

због неодложног закључења нашег листа нисмо били у могућности да чекамо Ваш повратак.

Што се тиче нетачности везане за проценат Вашег награђивања, морам Вам рећи да сам о том податку разговарала са директором Вељковићем и да он тада није демантовао моју тврдњу да сте награђени са 30 посто, већ је само образложио зашто Вас је наградио.

Што се тиче фотографисања опреме са којом располажете, ваљда је логично да се ради неког поређења фотографише оно што је добро и оно што је лоше да би читаоци имали реалну слику стања.

У поменутом тексту ни у ком случају нисмо користили “успут несрећан случај мале Ање Граховац”, већ су нам Ваше колеге предочиле чињеницу да су од тог момента почели да схватају каквом се ризику излажу радећи у операционим салама које немају одговарајућу опрему и кршећи на тај начин закон.

Из читавог Вашег писма стичем утисак да беш и не разумете шта је посао новинара и због тога ми се обраћате као некоме ко је из неког свог личног хира писао текст наводећи читаоце на погрешне закључке. Пошто вас никако лично нисам познавала, а још мање ваше колеге, то и нисам могла да имам ништа лично против Вас, већ сам само радила свој посао, као и много пута пре овог текста, за који кажете да је направио велику штету. Напротив, у новинарству свако овакво реговање значи да смо на правом путу.

Чињеница је да смо овим текстом отворили Пандорину кутију и, како и сами кажете, истражићемо је до краја, јер је то у нашем обостраном интересу.

**Агенције за послове у иностранст
изневере своје клијенте**

**СРПСКА ТУМАРАЊА
КОЛУМБОВОМ КОНТИН**

ву често

ПО
ИЕНТУ

Немања Костић (26) из Зајечара други пут се опробао као сезонски радник у Америци. Прошлогодишње позитивно искуство овог пролећа му је широм отворило врата америчког сна. Међутим, он тврди да агенција из Књажевца преко које је отишао у прекоокеанску земљу није испунила поједине уговорне обавезе, због чега се са још неколико својих колега нашао на улици.

- Добио сам посао са још четворицом момака да радимо као басери, сакупљачи тањира, у једном од најчувенијих ресторана краба "Maјks krabs restorans" у Анаполису. Иако је уговором био предвиђен бесплатан превоз од аеродрома до места на којем ћемо радити, ми смо морали да платимо по 60 долара за пола сата возње. Касније сам се за исту суму новца возио четири и по сата. Тамо смо радили као црнци, и по 16 сати дневно, нисмо имали времена да једемо. Како је већ било предвиђено уговором, добили смо смештај за 50 долара недељно по особи. Кућа је била беспрекорна. Зарађивали смо три долара на сат, плус бакшиш на који не могу да се пожалим. Наш ентузијазам је "пао у воду" када нам је газда рекао после пет дана, и то у пола ноћи, да морамо да се спакујемо и да напустимо смештај и посао, и то рано изјутра. Речено нам је да смо изузетно добри радници, али да смо вишак радне снаге. Морам да напоменем да је уговором било предвиђено да ћемо у овом ресторану радити до краја сезоне – каже још увек видно разочаран наш саговорник. – Додуше, препоручио нам је да се јавимо неком рецепционару студентског центра у Ошн Ситију, који нам може помоћи да пронађемо нов посао. Дошли смо до тог човека, који се својски потрудио да нам изађе у сусрет, али су понуђени слови били поражавајући и били су јако мало плаћени. Смештај смо морали сами да нађемо. Нашао

Немања Костић на радном месту

сам неки ђумез, чекиран на 100 долара недељно по особи, а цимери су се смењивали свакодневно. Момци који су били са мном, одмах су одустали и отишли у Филаделфију. Више се нисам чуо са њима, не знам да ли су се тамо снашли.

Агенција преко које је Немања отпутовао у Америку узима 2.000 долара за услуге које пружа, и то: осигурање, визе, авионске карте, бесплатан превоз од аеродрома до места боравка, проналажење стана и посла.

- Срећа у несрећи је да сам случајно налетео на једног нашег земљака, кога сам упознао прошле године у Америци, а који је овог лета радио као сезонски радник преко неке друге агенције. Он ми је омогућио да почнем да радим на одржавању базена и као спасилац. Убрзо сам нашао и други посао у једној дискотеци, најве-

**- Они који буду изиграни,
прихватају сваки посао
за шаку долара -
- Многе агенције у Србији
за 2.000 долара нуде
сезонске послове у иностранству...**

Ћој на Источној обали. После десетак дана почео сам да радим и као ноћни чувар у једном хотелу, а четврто задужење је било да чистим базен. Радио сам 17 сати дневно, или 120 недељно. Нико ме није терао толико да радим, али сам био огорчен на агенцију и имао сам жељу да упркос свему истрајем. У Америци је јако битно да будеш психички припремљен за напоран рад и да поштујеш самог себе, јер те онда и више плаћају. Ја сам зарађивао исто колико и Американци. Прошле године то није био случај.

У Ошн Ситију је највише Руса, који раде као сезонци. Према Немањином мишљењу, омладина у Америци је доста слободнија и спремнија на авантуре у односу на младе у Србији. Гардероба и обућа су знатно јевтинији.

Последњи модел патика било које врхунске марке не кошта више од 5.000 динара. И цене намирница су знатно ниже, али је храна у Србији далеко квалитетнија и здравија.

Иако је искусио и лошу страну агенција, Немања је решен да и следеће године неколико месеци буде становник Колумбовог континента, али, овога пута без посредника!

- Сада сам схватио да у Америку могу да одем и без агенције, битна је само виза. Преко агенције ви сте само јевтина радна снага; ако одете самостално, шансе за зараду су много веће. Најважније је да човек поштује свој рад и држи до себе – категоричан је Немања.

**ТИМОЧКИ СОКОЛАРИ И
ЈАСТРЕБАРИ У 15. ВЕКУ**

Посебну категорију становништва Црне Реке сачињавали су соколари и јастребари. Они су чували гнезда која су се налазила по стеновитим планинама ове области и у њима одгајали младе соколове и јастребове док не одрасту, а затим их обучавали за лов и носили у престоницу, у царску соколану. У 15. веку своје соколаре имали су и велики везири и румелијски беглербегови. Витешки лов није се могао замислити без сокола. Пера од соколова била су коришћена за израду перјаница, а и за израду стрела.

Соколари су на тлу данашње области Црна Река постојали у другој половини 15. века. Поуздано се зна да су постојала одгајивалишта сокола, гнезда, у кршевима Свети Петар, Боговина и Радовина, у другој половини 16. века, али треба претпоставити да су она била коришћена одувек.

Према попису Видинског санџака из 1466. године, на тлу Санџака било је 34 соколара. О њима даје више података Попис соколара Румелије, саставњен почетком последње четвртине 15. века. Према овом попису, у целом Видинском санџаку било је 34 соколара, а двадесет шесторица од њих живели су на тлу Црне Реке, што смо установили на основу познавања црноречких насеља. Ови соколари давали су младарину, новчане казне и глобе, овчарину уколико су имали више од 100 оваца и сличне нерајинске дажбине тимарнику Исмаилу, сину

Јакуба. Личне дажбине, харач и испенџу, нису давали, а њихове баштине биле су ослобођене од свих давања. Имали су статус бератлија. Тако је једна соколарска породица у Сумраковцу давала 62 аспре, а две у Белој Реци укупно 113 аспри. По две соколарске породице живе су у селима Ржани (Ржана је данас део насеља у Бору) са укупним дажбинама од 108 аспри, у Стопањи и Голашинцу. Стопања је данас део насеља Злот. Соколари Стопање давали су укупно 39 аспри дажбина. Две соколарске породице у Голашинцу (потес у Доњој Белој Реци) давале су укупно 55 аспри. Приход од три соколарске куће у Грабовници (неутврђено) износио је 124 аспре, од четири куће у Крилинцу (сада Крљинац, део насеља Злот) 139 аспри. По пет соколарских породица живело је у Драмлаку (Драмљак, Дрмљак - неутврђено) и у Јаблановику (неутврђено). Соколари Јаблановика давали су 257 аспри, а Драмљака 292 аспре.

Соколарска и јастребарска служба и статус били су наследни у породици. Соколаре и јастребаре треба сматрати слободним сељацима и припадницима војног staleжа, неком врстом ситног сеоског племства.

Музичка група ВИС „Доктори“ из Зајечара вероватно је јединствена у Србији, а можда и у свету. У њој пева и свира деветоро доктора - осморо лекара и једна докторка металургије. На недавном концерту, који је, поводом годишњице постојања неготиноског Дома културе „Стеван Мокрањац“, организован у концертној дворани овог храма културе, весели зајечарски доктори представили су се публици песмом и свирком, која никога у препуној сали није оставила равнодушним.

- Певамо и свирамо популарну поп и рок музику из периода од седамдесетих до деведесетих година. То је музика коју ми волимо и која одговара нашем музичком сензибилитету. Не трудимо се да, приликом избора репертоара, одаберемо оне песме које би се, можда, више свиделе публици. Но, судећи по њиховој реакцији на досадашњим концертима, изузетно добро се разумемо са публиком која долази на наше концерте, јер међусобно размењујемо те позитивне вибрације – каже др Биљана Пауновић, психијатар, која је задужена за односе са јавношћу и представљање бенда.

Поред др Биљане, у деветочланом ВИС „Доктори“, своје музичко умеће представљају и др Мирјана Филимоновић, неуропсихијатар, доктор мета-

лургије Драгана Живковић, др Жељка Алексић, специјалиста нуклеарне медицине, др Јован Рашковић, стоматолог, др Жељко Илић, ортопед, др Миљан Јовић, специјализант ургентне медицине, др Младен Јолић, лекар Хитне службе, и др Горан Јанковић, дечији хирург.

- Мада ми као музичка група постојимо мање од годину дана, успели смо да се наметнемо своме озбиљном приступом музици коју представљамо публици у оним местима у којима желе да нас чују. И поред тога што ово радимо за своју душу, трудимо се да будемо врхунски и у овом послу који је

за нас разонода – каже др Жељка Алексић, која је, мада незванично, особа која је у бенду задужена за ред и дисциплину.

Занимљива је и прича о настанку ове све популарније зајечарске музичке групе, јер у себи има елемената тако добро познатих прича из најпознатијег

не, негде на чувеном превоју Честобродица. Желели смо да на „Тимочким данима“, који се одржавају у мају, представимо нас и наше колеге лекаре и на неки другачији начин. Није било тешко да се договоримо, јер смо сви ми, понаособ, већ имали музичког искуства – каже Миљан Јовић, који специјализира ургентну медицину и мушки је члан групе задужен за односе са јавношћу.

Основу ове музичке групе чине вокали, и то четири женска и два мушка, а од инструментална користе три гитаре, бубњеви и, по потреби, даире.

- Музика доприноси да се боље бавимо медицином, којој је музика веома битна, па се све то преплиће и за нас ту не постоји нека битнија граница, поготово за мене као психијатра. Можда несвесно, нудимо пример људима других професија да се могу организовати око нечега што није свакодневни посао и где могу да себе потврде и на неки другачији начин – каже др Биљана Пауновић.

Зајечарски „Доктори“ приредили су једно незаборавно вече, за све оне Неготинце који су имали слуха да осете добре и позитивне вибрације које су одашиљане са позорнице Дома културе „Стеван Мокрањац“, у ритму познатих мелодија, некада великих хитова „Битлса“, „Неверних беба“, „Леб и сол“ и многих других музичких легенди.

ЛЕГЕНДА
Члан зајечарског састава ВИС „Доктори“ је и некадашњи, први, вокални солиста легендарне групе „Генерација 5“, сада стоматолог, др Јован Рашковић.

светског града филма.

- Како кажу, све велике приче настају готово случајно, што потврђује и наш случај. Идеја о формирању бенда настала је у аутомобилу, 8. јанура ове годи-

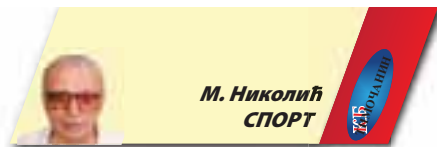
ЛАВИРИНТ

Вокалну основу састава ВИС „Доктори“ чине чланице некадашњег вокалног триа „Лавиринт“, који је пре седам година прерастао у камерни хор истоименог назива, који има петнаестак чланова.

- Тако је наш свакодневни живот песма. Јер, кад немамо пробе или наступе са „Докторима“, имамо пробе или наступе са „Лавиринтом“ – каже др Биљана Пауновић.

ДРАГОСЛАВ ЂОКОИЋ ЂОЛЕ НОВИ ТРЕНЕР ТИМОКА

М. Николић
СПОРТ

Како је рекао председник Тимока Иван Јоковић, у Тимоку се добро радило. И Управни Одбор је задовољан радом досадашњег тренера Дејана Драгњевића, али Тимок жели више и преовладао је мишљење да Драгослав Ђокић Ђоле може више да извуче од расположивог играчког потенцијала, зато га је и једногласно поставила за новог шефа стручног штаба. Рачунао је Управни одбор на његово велико искуство како играчко тако и тренерско. И није се преварио. Успео је Ђоле већ на првој утакмици, коју је видио иако је само неколико дана протекло од његовог постављења, да анимира играче, да им промени филозофију, да им промени начин размишљања. Успео је да их убеди да фудбал миже да се игра и гљвом. И почели су да дугачије мисле, да мисле главом. Одбрана је остала иста, стамена као и увек, али се средњи ред свим променио, па је и игра постала много бржа. Контраверзни Милан Николић Рута, играч великих могућности, схватио је да фудбал мора да се игра озбиљно. На терену није био само његов

другар Младен Илић, са којим се најчешће поигравао. Делио је Рута и то какве лопте и осталим саиграчима. Владица Суботић који је до сада доста лутао, па се просто губио по терену, демонстрирао је на најлепши начин свој раскошни талент. А тек Стефан Јоковић, вечито оспораван, показао је на најлепши начин « неверним Томама » да је рођени голгетер, како рече спртски директор Тимока Војислав Брашанац, некада ненадмашни голгетер: « Стефана јури лопта. Ретки су такви играчи, они се рађају » Стефан је своју успешну игру крунисао « еуро голом ». Штета што телевизија није снимала утакмицу. У маниру расног стрелца, каквим волејем, на њему својствен начин закуцао је горњи леви угао гола,

Драгослав Ђокић је рекао после прве утакмице

које је водио: » Задовољан сам резултатом, али игром нисам сасвим задовољан. У појединим фазама није била течна, какву би волео да буде. Заједничким снагама свих и великим залагањем успећемо да играмо нападачки, да противнику дамо гол више. Обећавам леп и лепршав фудбал по чему су « бели лабудови » препознатљиви. Од играча захтевам да ме поштују онолико колико поштујем ја њих. Ако радимо паметно резултати неће изостати. Биће Тимок онај стари, што да не и прволигаш.

ТРГОВЦИ ЉУДИМА ИЗ КОМШИЛУКА

Притворени осумњичени за нестанак Браниславе Стојановић и њеног малолетног сина

Припадници неготинске полиције лишили су слободе Десимира М. (49) и Живојина М. (51), а истражни судија Окружног суда у Неготину ставио је захтев за покретање истраге и одредио им притвор у трајању до 30 дана, због основане сумње да су умешани у нестанак Браниславе Стојановић (40) и њеног малолетног сина Данијела (17). Према за сада доступним подацима, Десимир и Живојин су, доводећи у заблуду и приказивањем лажних података, најпре одвели Браниславу, 10. октобра ове године, да би то исто, дан касније, урадили и са

њеним сином Данијелом.

- Постоји основана сумња да су њих двојица починили кривично дело трговине људима, на штету двоје несталих Неготинаца, али, у овом тренутку, у интересу истраге, није могуће саопштити више детаља. Такође, још је рано говорити о томе где се нестали сада налазе, нити да ли су они предмет неког још тежег кривичног дела – рекао је Мирослав Срзентић.

У досадашњем току истраге, код двојице ухапшених су пронађени предмети и други доказни материјал који недвосмислено упућују на њихову по-

везаност са двоје несталих Неготинаца.

Бранислава, која је запослена као чистачица у неготинском Здравственом центру, и син Данијел, ученик трећег разреда овдашње Техничке школе, до нестанка су живели сами у изнајмљеном стану, власништво Жељка Првуловића и његове супруге Драгане, у улици Добривоја Недељковића, бр. 15.

- Наши станари су изузетно фини и културни људи и са њима никада нисмо имали проблема. Осим родбине, мало је људи долазило у њихов стан, који се налази у посебној кући у дворишту. Сећам се да је, неколико дана пре њиховог нестанка, долазио Живојин М., који им је поправљао фрижидер, са којим су се очигледно добро знали, јер је из њиховог села Брестовца – каже

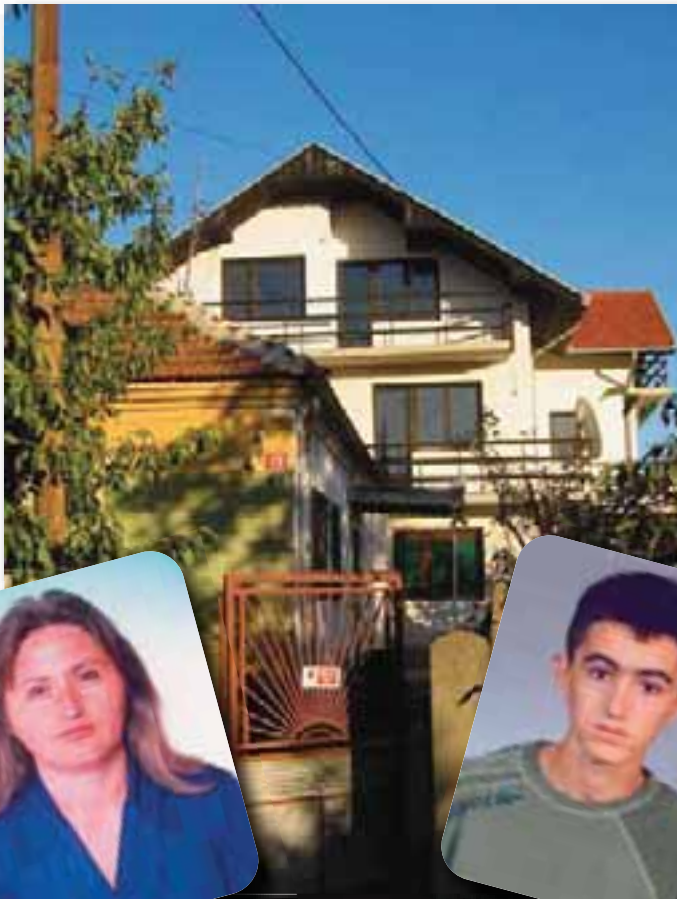
гздарница Драгана, додајући да се нада да су њени станари живи и здрави.

У крајинском селу Брестовцу, где живе Браниславини родитељи, из којег је и један од осумњичених, њихов први комшија Живојин М., влада нека чудна напетост. Као да се страх

БРОЈ НЕСТАЛИХ

Према евиденцији Полицијске управе у Бору, за протеклих 10 година са територије Борског округа нестало је 30 лица, од којих је 19 пронађено, а за 11 лица, од којих је пет са територије општине Неготин, још увек се трага.

ПОНЕЛИ САМО МОБИЛНЕ ТЕЛЕФОНЕ

Бранислава и Данијел Стојановић, у време нестанка били су веома лагано обучени и са собом нису понели ниједан докуменат. На улици, пред кућом у којој су становали, остао је чак и Браниславин "Југо", а једино што су имали, јесу мобилни телефони, од којих је један пронађен код осумњиченог Десимира М., који је полицији рекао да га је добио од Живојина М.

увукао у село. На сеоским сокацима готово да нема људи. Тек по неко извирује кроз капију или кроз померену прозорску завесу. За разговор, углавном, нико није спреман.

- Нема ту шта да се прича. Жалосно је што су Бранислава и њен син нестали. Нисам ништа чудно приметио у селу, а људи свашта препричавају. Праву истину ваљда знају у полицији. Само се надам, као и сви у селу, да су Данијел и Бранислава живи и здрави – каже један од мештана Брестовца.

У дворишту куће Стојановића у Брестовцу, на лицима Браниславиних родитеља, Љубише и Раде, страх и нада. Страх

што још немају никаквих информација о унуку Данијелу и ћерки Бранислави. И нада да ће се, ускоро, појавити пред кућом.

- Чули смо да је ухапшен наш први комшија. Са њим смо увек били у добрим односима, као и са његовом мајком Десанком и оцем Божићем. Жика је долазио у нашу кућу и поправљао неке електричне уређаје. Али, ако је крив за нешто, треба да одговара. Ја бих највише волео да ми се што пре врате ћерка Бранислава и унук Данијел, који је одрастао у нашој кући – каже, сузних очију, Љубиша Стојановић (67), Браниславин отац и Данијелов деда, који живи у не-

готинском селу Брестовцу.

Бранислава и Данијел, мада су живели у изнајмљеном стану у Неготину, често су долазили у село Брестовац, где су помагали у свим пољопривредним пословима.

- Данијел је одрастао уз нас након развода његових родитеља. Сви кажу да је јако добро дете, а причали су ми да је увек помагао свим друговима у школи, пошто је добар ђак. Плачем сваког дана и молим се за њихов живот. Стално очекујем да се однекуд појаве. За десетак дана нам је слава, а како да је припремамо кад не знамо где су наши најмилији и како им је?!

- каже Рада Стојановић, Браниславина мајка и Данијелова бака, бришући сузе са лица.

Неготинска полиција, за сада, нема никаквих нових информација о нестанку Браниславе Стојановић и њеног сина Данијела, а у Окружном тужилаштву сматрају да, у интересу истраге, не треба износити никакве нове детаље.

Хапшење цариника и полицајаца на граници са Румунијом ЗАТВАРАЛИ ОЧИ ПРЕД ШВЕРЦЕРИМА

• Због сумње за умешаност у шверц цигарета и нафте, иза браве се нашло 13 радника са граничног прелаз за Ђердап • Осумњичени се, за сада, бране ћутањем

Истражни судија Окружног суда у Неготину затражио је спровођење истраге против 13 лица која се сумњиче за умешаност у шверц цигарета и нафтних деривата на Међународном граничном прелазу "Ђердап" крај Кладова. Они се терете за примање мита и злоупотребу службеног положаја, јер су у дужем временском периоду на граничном прелазу са Румунијом, без царинења и прегледа возила, пропуштали шверцере који су у Србију допремали велике количине ове робе.

Притвор до 30 дана одређен је деветорици припадника Пограничне полиције у Кладову, и то заменику командира Анђелку Петровићу (42), његовим колегама Милану Радићу (32), Драгану Првуловићу (33), Дејану Живадиновићу (33), Ђорђу Грекуловићу (30), Љубиши Бобоковићу (36), Славољубу Бораковићу (41), Душану Грекуловићу (31) и Николи Грујићу (34).

Неготинско Окружно тужилаштво затражило је и истрагу против шефа Царинске испоставе "Караташ" у Кладову Андрије Јоковића (48), вође смене Зорана Николића (38) и цариника - сарадника Радована Вулића.

У овој групи ухапшен је и кладовски предузетник Драги Поповић, звани "Вили", власник кафана и бензинске пумпе. Поповић се доводи у директну везу са замеником командира Пограничне полиције Анђелком Петковићем и шефом царинске испоставе Андријом Јоковићем, којима је, како се сумња, у периоду од 2003. до 2007. године дао око 12.000 евра, да би, без царинења и прегледа возила, пропуштали шверцере цигарета и нафтних деривата.

Тринаесторица осумњичених полицајаца и цариника из Кладова пред судијом Окружног суда у Неготину бране се, за сада, ћутањем.

• Ц. Б.

Гранични прелаз "Ђердап"

Разговор са Пајом Станковићем, познатим српским карикатуристом

КАРИКАТУРА МОРА ДА ЗАСМЕЈЕ

Док смо припремали овај број «Тимочанина», у нашу редакцију је стигла вест да је изненада у Бору преминуо наш познати карикатуриста Паја Станковић, са којим смо недавно успоставили контакт. У сећање на овог врсног карикатуриста, објављујемо интервју нашег новинара Славице Марковић вођен са Пајом Станковићем 2001. године.

• Карикатуром је почео да се бави са 12 година • Позирале му многе познате личности, а Иво Андрић редовно слао писма- Рад са младим талентима стална преокупација

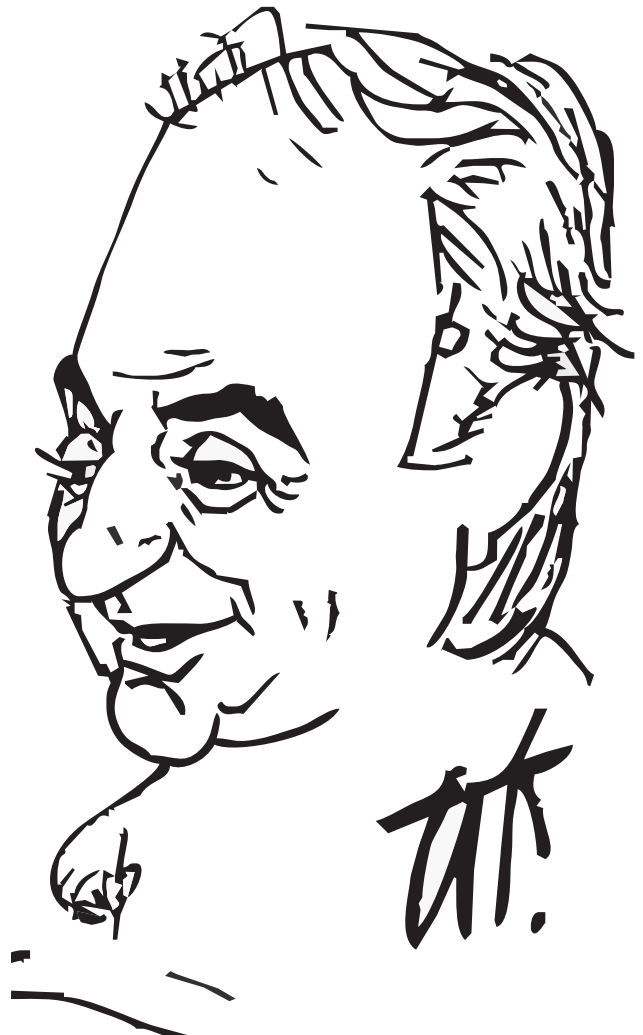
МАЛО је оних који се могу похвалити да су се неким послом бавили пола века. Управо толико ће бити идуће године откако је Паја Станковић (1935, Београд), познати српски карикатуриста и хумориста, у београдској «Омладини» објавио своју прву карикатуру. Приликом недавне изложбе Пајиних карикатура на 19. Сајму књига у Зајечару, замолили смо га да се за наш лист сети почетка бављења цртаним хумором.

- Жврљао сам још као петогодишњак. Када сам са 12 година видео карикатуру фудбалера у «Омладини», нису ми се допадале, јер људи који су били на њима, нису сличили себи. Другови су ме убеђивали да ја то могу много боље да нацртам. Тако сам се јавио редакцији и по-

чео да објављујем карикатуре из броја у број. Са 18 година запослио сам се у редакцији «Вечерњих новости» и у овом листу објавио прву карикатуру у 143. броју. По повратку из армије радио сам у спортској редакцији «Фудбала». Тада сам почео да се бавим и репортерским послом. Уредник Сергеј Лукач омогућио ми је да добијем први пасош и преда мном се указао свет. У међувремену мој пријатељ Зухо Џумхур упознао ме је са родоначелником наше карикатуре Пјером Крижанићем, представљајући ме као «клинца који све дере у карикатури». То је дефинитивно одредило да се у животу бавим карикатуром, радећи у редакцијама многих листова и часописа: «Политика», «Илустрована Политика», «Експрес», «Дуга». У последње време сарађивао сам на «Пинку» и «Студију Б», али када су на овим телевизијама почели више да се баве политиком него новинарством, напустио сам их. Ја сам ипак – цртач.

• Већ неколико месеци живите и радите у Кладову. Тамо сте покренули хумористички лист «Црно на бело». Шта Вас је довело у овај град на Дунаву?

- Новинарски посао ми је омогућио да много путујем по свету и упознам многе метрополе. Волим непознате градове, у којима срећем нова лица. Лепо

се осећам када ме нико не познаје. Тако сам стигао у Кладово, где ми се све допало. Посебно ми је пријао Дунав. Одлучио сам да у њему останем, а онда сам срео многе новинаре и основао лист «Црно на бело». На жалост, престао је да излази због неких несугласица, али се искрено надам да ће све бити разрешено и да ће лист поново на сатиричан начин да слика људе и догађаје. У међувремену радим, као и многих година раније, са талентима у школи карикатуре у Дому културе у Кладову. То ме подсећа на рад са клинцима у листу «ИТД». Било је то сјајно време. Мислим да би Кладово могло да постане међународни дечији центар карикатуре.

• Ви сте једини југословенски карикатуриста који је цртао преко радио-таласа.

- Ма, то је помало било комично. Душко Глигоријевић, садашњи водитељ ноћног програма Радио-Београда, и Душко Велимировић намамили су ме да дођем у емисију сваког четвртка и од поноћи до зоре цртам карикатуре. Уствари, било је то једно лепо дружење са слушаоцима. Јави се неко, опише како изгледа, он или његова изабраница, и ја их, наводно, цртам. Онда им кажем да сутрадан дођу по карикатуру испред палате «Политике». Тамо кроз стакло извирујем, препознајем их на основу описа и, док пређу улицу, нацртам. Они не могу да верују кад виде карикатуру. Онда смо морали да објаснимо у чему је виц.

• То потврђује причу да човека нацртате пре него што седне да позира. Да ли је тешко цртати карикатуру?

- Како коме. Да не испадне да се правим важан, али мени је то као да дишем. Од малена сам ишао тежим путем. Цртао сам прво очи. Данас радим портрете без скица, што је својствено малом броју карикатуриста. Штос је да се човек кога цртате препозна. Онда сте успели у послу.

•Бирате ли ликове по неким карактеристикама на лицу, па их онда цртате?

-Не, таман посла! То је још једна одлика лошег карикатуриста. Младе цртаче подучавам да карикатуром не смеју да исмеју, већ да засмеју човека. Таман посла да неко по карикатури добије надимак Носоња, Ђелавко или Ђора. Надимци се надевају према карактеру, а не изгледу. То је и неки вид мог просветитељског рада у овој области.

•Цртали сте многе познате личности. Како оне реагују када виде сопствену карикатуру?

-И они су људи од крви и меса. Не воле да им се истакне велики нос или нека друга аномалија. Трудим се да не наружим оног кога цртам. Захваљујући карикатури, стекао сам многе пријатеље међу познатима. Иво Андрић ми је редовно слао лепа, али не куртоазна, писма. Код Тита сам боравио шест пута и са њим дочекао две нове године. Било је популарно цртати политичаре, па су ме због тога прозвали «дворски карикатуриста», а ја сам само радио оно што сам најбоље знао.

•Да ли сте некада имали проблеме због оног што сте нацртали?

-Не, никада нисам имао озбиљних проблема. Било је само неуобичајених ситуација. Сећам се, један политичар ме је натерао да нацртам Тихомира Влашкалића као коцкара, Џавида Ниманија као женскароша, а Кољ Широку као човека незајажљивог у исхрани, јер је јео велике ко-

личине хлеба. Урамим те карикатуре и однесем их на дочек Нове године код Тита. Влашкалић ми је само претио прстом те вечери.

•Знате ли колико сте карикатура нацртали?

-Верујте, не знам. Никада их нисам бројао, али много их је. Мојих пет ћерки покушавају да сакупе све што је објављено. С обзиром на то да су ликови у питању, биће то сјајна колекција. Намеравам да у идућој, за мене јубиларној, години направим изложбу под радним насловом «Попис становништва». Било би

ту око 10.000 карикатура.

•Откријте нашим читаоцима чиме сте се још бавили?

-А, па завршио сам пилотску школу, али никада нисам летео, јер се моја мајка бојала да ћу обавезно да се срушим. Имам и диплому филмске школе трика. Тренирао сам атлетику и фудбал, свирао хармонику у «Абрашевићу». Писао сам песме, вицеве, ипак - највише сам цртао.

•Жалите ли што неку особу нисте нацртали?

- Не, али жалим што многе сјане карикатуристе нисам упо-

знао, иако сам се са њима редовно дописивао. Неке сам срео, ипак је остало много оних које нисам лично упознао.

•Докле ћете да се бавите овим озбиљним послом?

- Док рука може да држи оловку. Међутим, сада ми је важан и рад са талентима. Многе младиће, сада већ чикице, учио сам карикатури, и они је данас сјајно раде. Један од њих је и наш Зајечарац Градимир Првуловић Гаца. То је мени највећи успех, и са младима ћу и убудуће радити. Тако се лепо осећам, и подмлађујем!

ПРАВИЛО ИГРЕ СУДОКУ:

Попуните табелу тако да сваки ред, свака колона и сваки 3 x 3 блок садржи бројеве 1 до 9.

Лаки

	3	1			9	5	6	
	9				6	2		
2	5	6		4	3			
3						6		
7	4	8				1	9	2
		2						3
			9	8		4	6	5
		9	1				2	
5	4	6				9	7	

Тешки

	8				1		4	2
2					6		5	
		6	8					
	6	4				5		
8								9
		5				2	3	
					2	8		
	1		5					3
7	9		6				1	

Средњи

4				7	5			3
	1			6	8			5
								2
		2		4	5			
		4		8	2	3	1	
				6	9		8	
	6	9		4	7			1
7			3	1				6

Супер тешки

3					5			8
						6		
5	9				6		3	2
		1		7	8			6
8				6	1	2		
2	5			6			9	4
		8						
9			5					3

АНАГРАМ

Наш књижевник :

ЛЛ ЈАХАО ЂИЛИМ

И његови дела :

1. ПАМЕТАН РЕМ
2. ЛЕЛА ЈЕ ГОРСКА
3. И ТО ЗНАЧИ ЦЕ

Ваше решење је:

Наш књижевник :

_____

_____

И његови дела:

1. _____

_____

2. _____

_____

3. _____

АФОРИЗМИ

*

**БОРИЋУ СЕ ПРОТИВ
КОРУПЦИЈЕ!
АКО МИ ПЛАТЕ.**

*

**ПРОМЕНИЛИ СМО МНОГО
ТОГА.
ИЗГЛЕДА ДА СМО МИ НА
РЕДУ.**

Аутор:
Живојин Драгишић

Ако, од понуђених шест ликова, са десне стране, пронађете три одговарајућа (по облику и распореду слова) и сместите их са леве стране, треба да добијете познату мисао великог српског књижевника, Милоша ЦРЂАНСКОГ.

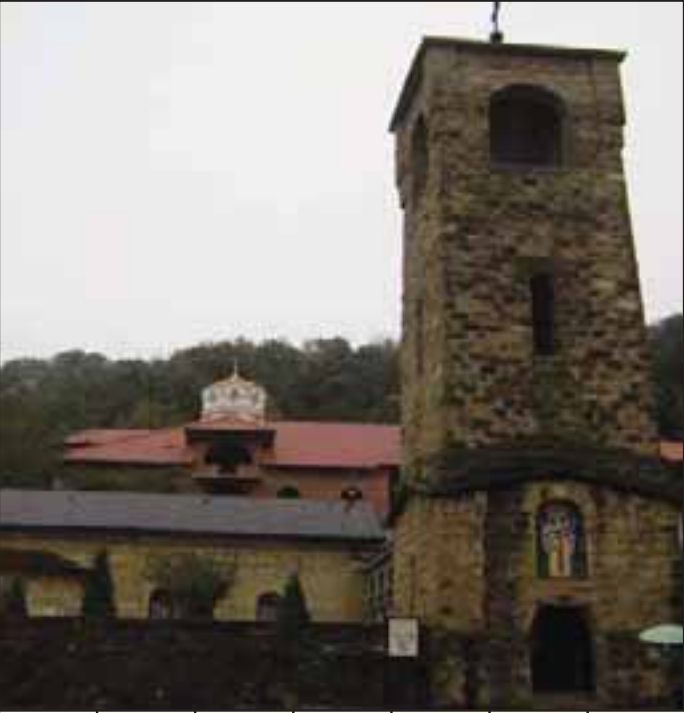
		В	Е	К,	С	А	
О	Д		Н	А	М	,	С
В	Е	М	А	Њ		В	О
Л	И		Н	О	Ш	Т	О
Ј		Б		И	З	У.	Тимо- чанин

Е							1	
1	О						Ч	
Л				3	Г		О	
			Е				И	
			А					
			Е	4				
			А				5	И
	6	О			Г		О	
	Л		А					

РЕШЕЊА из прошлог броја: судоку: Лаки - 624183597-971456238-385297416-152978643-893645172-467321985-518764329-236819754-749532861; Средњи - 498573216-721986345-365241789-832459671-146327958-579618432-217864593-683795124-954132867; Тешки - 465781923-123965478-987234615-659342187-874516392-312897564-791423856-238659741-546178239 **магични ликови:** Ако сте ликове 4,5 и 6, са десне стране, сместили у одговарајуће, са леве стране, добили сте познату мисао француског филозофа, физичара и математичара, Рене ДЕКАРТА : „Није довољно имати здрав разум треба га и применити.“ **скандинавка- водоравно:** У, Т, Данска, сатрап, руина, прскани, цесна, прут, мал, сто, прошек, ЛЕ,И,Р., трасер, мит, Рим, ован, Тузи, ајмокац, полен, нафташ, камера.

анаграм: Наш књижевник : ЂУРА ЈАКШИЋ ;; И његова дела: СПАХИЈА, ОТАЦ И СИН, НА ЛИПАРУ

							Тимочанин	Врста морске рибе (мн.)	Спакована	Киселог укуса	Силом одведена	Покрет за краљевину Забрана (мн)		
							Манастир са слике (код Неготина)							
							Предвод. тима Војнички орман							
							Моделар Певачица Новаковић					Шекспир. жунак		
							Глумица Гарднер				Глумица Вивијен Такмичари у лиги			
							Аутор Живојин Драгишић	Непрофесионализам	Озледа, повреда	Филм Саше Петровића	Илија Костић	Тенисерка Вилијамс	Папагај Лимени музички инструмент	Глум. Елизи. Тејлор Врста анализе
							Уметник						Индијска пол. Ганди Глумица Лупино	
Обележивачи						Инжењер Словен. тур. место	Метар Предлог							
						Град у Франц. Нем. женско име	Бивша тенисерка Навратилова							
Прошле године Показна заменица							Стари турски назив Сирије Т.Т.							
Шпанија Глумица Катић						Лако домљиви Планина у Ц.Г.	Прво слово Река у Тимочној Крајини							
					Нем. филозоф Имануел Град у Војводини		Т.Р. Афричка држава							
Италија Позади	Тетово Папагај			Бивши фуд. Динама Место у Мађарској			Легенда Скраћеница							
		Болест костију Кошаркаш. клуб					Усамљени Аца Поповић							
Скраћен. америчке државе Арканзас			Раде Марковић Аустрија			Врста поздрава Метар								
Музичка група из Ц.Г. ("Балерина")						Пријатељ								

JIM B

KEPI BLANC
club

KENTUCKY 51
GROUP